

Anul LXXXVIII - Aprilie 2011

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Curierul Adventist

**Redeșteptare
prin reconvertire**

Sumar

p. 6

3. Condiție de supraviețuire
Virgiliu Peicu
4. Redeșteptare și Reformă
Traian Aldea
6. Untdelemnul de rezervă
Eduard Călugăru
8. Redeșteptare prin Reconvertire
Teodor Huțanu
10. Redeșteptare pentru misiune
Redacția revistei Curierul Adventist
12. Zacheu – nesperata speranță
Richard Sabuin
14. O provocare cerească
Mihai Goran
16. „Începe să trăiești!” – prin ochii tinerilor
18. Reflecții despre secretele unei vieți încrezătoare
Szász Ernest
20. Libertate și responsabilitate
Dragoș Mușat
22. Cititul – ca un drum
Laurențiu Nistor
24. Domnul Hristos – vindecător de suflet
Liviu Văduva
26. Zeciuieli și zecime
Florin Lăiu
28. Știri
30. Lecția de muzică
Roxana Lupu
31. Să-L cunosc pe... El, pe Domnul Hristos
Dumitru Popa

CURIERUL ADVENTIST

Anul LXXXVIII, Aprilie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru
Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dra-
gostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole
și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai
bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în reveni-
rea Lui pe curând.

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Redactor: Iosif Diaconu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georget Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Romică Șirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu,
Daniel Chirileanu, Marius Munteanu,
Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoeditare: Rebeca-Emilia Jordan

Adresa de corespondență:

Curierul Adventist, str. Erou Iancu
Nicolae, nr. 38-38A Volutari, jud. Ilfov,
cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Condiție de supraviețuire

Cu ceva timp în urmă, treceam printr-o localitate de pe Valea Buzăului. Din loc în loc, în fața porților erau așezate mese pline cu diferite lucruri pentru vânzare. Oferta de telefoane mobile a fost cea care mi-a atras atenția. Sigur erau ieftine și contrafăcute. Dacă păreai serios și cereai ceva mai de soi, imediat negustoreasa băga mâna în buzunarul de la fusta largă și viu colorată și îți prezenta ceva de marcă. Am fost uimit să văd că toată lumea din jur avea telefon mobil. Unii vorbeau la el, alții îl purtau ca pe un talisman, alții îl comercializau.

– Cum se face că aici, la dumneavoastră, toată lumea are telefon? am întrebat-o pe negustoreasa de la care doream să aflu o adresă.

– Păi, trebuie să vorbim cu familia plecată la lucru în străinătăți, domnu'... Dacă n-am avea jucăriile astea, n-am mai ști nimic de familie și ne-am pierde de copiii noștri. Cu ajutorul lor trăim și noi și mai știm unii de alții.

Am privit tabloul acela ciudat, format dintr-un amestec de nou și vechi, unde, în cortul nomad, suna telefonul mobil. Ar fi trebuit să plec, deoarece obținusem informația dorită, dar ceva mă mai ținea pe loc.

– Aveți biserică în localitate? am întrebat-o eu.

Femeia a ridicat privirea spre mine și a zis:

– Da, avem, că și noi suntem creștini.

– Aveți și Biblie? am continuat eu.

– Asta are preotul, noi nu avem.

– Dar aveți telefon mobil...

– Și ce legătură are? întrebă un tânăr care venise lângă noi.

– Poți avea Biblia pe telefonul mobil.

– Chiar? întrebă el mirat. O pot avea și eu?

– Da, l-am asigurat eu, cu gândul la un proiect.

Tu ai putea folosi telefonul mobil să ții legătura și cu Dumnezeu, nu numai cu familia și prietenii.

– Interesant! a mai spus băiatul, doritor să afle cum ar putea avea și el acces la Biblie.

Am zâmbit și am scos din servietă o coală colorată și i-am citit următoarele: „Biblia pe telefonul mobil constituie un proiect Intercer, realizat prin participarea a doi credincioși adventiști, Octavian Lupu și Lucian Mihăilescu... Biblia este disponibilă în mai mult de 60 de limbi și în peste 100 de versiuni, iar numărul acestora continuă să crească. Biblia pe telefonul mobil are o platformă online separată, realizată sub numele Biblephone...”

– Deci, după cum spune aici, puteți avea și voi Biblia pe telefonul mobil...

– E o veste nouă, zise tânărul știutor de carte. Cine a scris-o trebuie să fi muncit mult...

– Nu știu cine a scris-o, dar cred că a fost o muncă asiduă.

De ce toată această muncă enormă? A ține legătura cu Cerul este tot atât de vital ca și a fi în legătură directă cu familia pe care o iubești. Biblia este indispensabilă pentru comunicarea cu Dumnezeu, așa cum este telefonul mobil pentru comunicarea între oameni și prieteni. Cum ar fi dacă am trata Biblia ca pe telefoanele mobile? Telefonul îl purtăm în locurile cele mai sigure și ferite de pericol. Dacă se întâmplă să-l uităm, ne întorcem din drum, fiindcă nu concepem să mergem mai departe fără el. Tratăm așa și Biblia? Ați numărat de câte ori deschidem telefonul într-o zi? Deschidem și Biblia tot atât de des? Am văzut cum tresară posesorii de telefon când aud semnalul că au primit un mesaj. Ard de nerăbdare să vadă mesajul. La fiecare început de zi, Isus ne trimite un mesaj prin textul pentru altarul de dimineață. Suntem tot așa de nerăbdători să-l aflăm? Cu ajutorul telefonului, filmăm și fotografiem cele mai frumoase și importante momente din viață, în special cele care ne fac fericiți. În Biblie avem momentele importante ale mântuirii noastre. Pentru trecut avem Golgota, iar pentru viitorul nostru avem cartea Apocalipsa cu revenirea lui Isus și restaurarea Noului Pământ.

Un cunoscut făcea următoarea afirmație: „Am devenit dependent de telefon, nici nu cred că aș mai putea trăi fără el. Am oferit câte un telefon, cadou, fiecărui copil. Ca să ținem legătura cu ei.”

Am devenit dependenți de Scriptură, ca și de telefonul mobil? Am trata-o ca și cum nu am putea trăi fără ea? Îi dotăm pe copiii noștri cu ea? O purtăm cu noi când călătorim? O folosim în caz de urgență? Și, spre deosebire de telefoanele mobile, nu trebuie să ne facem griji că vom fi deconectați. Isus ne-a achitat factura de plata la Golgota. Altfel nu puteam supraviețui spiritual. Studiul Bibliei este condiție de supraviețuire. A menține legătura cu Dumnezeu, prin studiul Bibliei, prin rugăciune și meditație, a-L căuta cum ne căutăm prietenii cu telefonul mobil, este o condiție de supraviețuire spirituală pentru noi.

Virgiliu Peicu, redactor-șef *Curierul Adventist*

REDEȘTEPTARE

Traian Aldea*

Traversăm o criză puternică a creștinismului. Și adventismul este afectat de aceasta; comunitățile stagnează și uneori chiar regresează. Un spirit lumesc a pătruns făcând tot mai mică diferența dintre lume și Biserică. Există o soluție reală pentru a depăși starea actuală? Are Dumnezeu un plan pentru Biserica Sa încropită?

Redeșteptarea și reforma

Planul lui Dumnezeu pentru Biserica Sa se rezumă la două cuvinte: redeșteptare și reformă. „Înainte de judecata finală a lui Dumnezeu asupra acestui pământ, va fi printre poporul lui Dumnezeu o astfel de redeșteptare a bunătății de la început, care nu s-a mai văzut din timpurile apostolilor. Spiritul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate asupra copiilor Săi. Mulți, atât pastori, cât și membri, vor accepta cu bucurie acele mari adevăruri pe care Dumnezeu a hotărât să fie vestite în acest timp pentru a pregăti un popor pentru a doua Sa venire.” (*Tragedia veacurilor*, p. 464, în orig.)

Ce este redeșteptarea?

Redeșteptarea este o reînviore a vieții spirituale, un zel sfânt pentru credință. Este dragostea de studiu și rugăciune; bucuria de a veni la adunare și a împărtăși cu alții credința. Este un foc care arde în suflet și nu-ți dă pacea să rămâi în incropirea laodiceanului. Redeșteptarea este ceva ce se petrece în interior, în inimă. Redeșteptarea este rezultatul atingerii divine, a prezenței Duhului Sfânt în om.

Ce este reforma?

Reforma este o reorganizare a vieții, a comportamentului, a modului tău de a trăi și lucra. Este o ordine pe care o faci în casă, în garderobă, în bucătărie și în computerul tău; vei arunca multe lucruri și vei aduce altele noi. Reforma ține de exterior: îmbrăcăminte, hrană, podoabe, stil de viață, relații cu oamenii și cu Dumnezeu. Reforma este o lucrare pe care trebuie să o faci tu, cu tine însuși, cu cei din casa ta și, în măsura responsabilității, în cercul tău de influență.

Întotdeauna redeșteptarea și reforma trebuie să fie împreună, doar așa au efect. Redeșteptarea și reforma sunt de neșeparat, practic, sunt cele două fețe ale unei foi. Redeșteptarea și reforma sunt unite de cuvântul „înțelegere”; ele oferă o nouă înțelegere a situației mele personale – slab, nenorocit, ticălos, orb, gol. Ne iluminează să înțelegem că avem nevoie urgentă de ajutorul divin; ne sensibilizează să înțelegem starea lumii și să dorim să le vestim oamenilor mântuirea.

I-am întrebat pe mulți credincioși: Cu ce trebuie să începem – cu redeșteptarea sau cu reforma? Majoritatea au ales reforma. Există ceva în noi care înclină spre exterior. Avem convingerea că dacă lucrurile arată bine, ele sunt cu adevărat bune, dar ne înșelăm. Dacă vom începe cu reforma, adică cu exteriorul, riscăm să ne oprim aici, iar consecințele sunt grave.

Reforma regelui Iosia

Una dintre cele mai mari lucrări de reformă care a avut loc în Regatul lui Iuda a fost cea realizată de regele Iosia (638-609 î.Hr.). Venea după doi regi apostaziați: Manase și Amnon. Țara era plină de altare idolatre dedicate zeilor păgâni. Templul era în mare parte părăsit, desconsiderat și parțial ruinat. Poporul se închina la tot felul de zeități păgâne. Cultul lui Iehova era în pericol și tot mai puțini închinători veneau la Templu. Iosia ajunge rege la 8 ani, era doar un copil, dar iată ce ne spune raportul Bibliei despre el: „În anul al optulea al împărăției, a început să caute pe Dumnezeul lui David, tatăl său..., și, în al doisprezecelea an, a început să curețe Iuda și Ierusalimul de înălțimi și de chipuri cioplite și turnate... În al optsprezecelea an al împărăției sale a trimis pe Șafan... să repare casa Domnului...” (2 Cron. 34:3,4,8,14,20,21)

Un copil între 16 și 24 de ani a parcurs acești pași decisivi și hotărâți în realizarea unei mari reforme. Toată țara a fost curățată de orice formă de loc cultic: înălțimi, altare, stâlpi consacrați soarelui, statui ale zeilor și chiar temple. Apoi a trecut la repararea Templului și restabilirea actelor cultice și a sărbătorilor stabilite de legea lui Moise.

Nu se poate spune niciun cuvânt rău despre aceste acțiuni bune, dar să vedem ce răspunde Domnul: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Spune omului care v-a trimis la Mine: Iată, voi aduce nenorociri peste locul acesta și peste locuitorii lui..., pentru că și s-a înduișat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului... vei fi adăugat în pace în mormântul tău și nu vei vedea cu ochii tăi toate nenorocirile pe care le voi trimite...»” (2 Cron. 34:24,25,28)

Ce a realizat Iosia prin reforma lui? A amânat cu câțiva ani judecata lui Dumnezeu asupra țării. De ce nu a reușit s-o evite complet? De ce Dumnezeu nu i-a iertat? Raportul Bibliei nu comentează acest aspect, dar avem suficiente argumente ca să găsim răspunsul.

REFORMĂ

Profetul Ieremia trăia în acel timp, dar nu vorbește nimic despre reforma lui Iosia. Reforma lui Iosia a regrupat poporul în jurul Templului. Poporul a privit spre Templu ca fiind salvatorul lor. S-a dezvoltat așa-zisa Teologie a Templului: „Nu putem fi distruși, nu putem fi cucerțiți atât timp cât avem Templu și ne închinăm în el.” Profetul Ieremia atacă această teologie în vestita predică din capitolele 7 și 8: „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: «Templul Domnului, Templul Domnului!» Căci numai dacă vă îndreptați căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții..., numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta.” (Ier. 7:4,5,7)

Reforma lui Iosia a îndepărtat altare, stâlpi, idoli. În țară se practica un monoteism curat, dar în inimile oamenilor erau tot felul de rele: hoție, imoralitate, răutate etc. Reforma a atins doar exteriorul, dar nu a schimbat fondul inimii, iată de ce Dumnezeu nu s-a oprit din mânia Sa. Drept urmare, niciunul dintre următorii patru regi, toți fiii lui Iosia, nu a urmat căile tatălui său, toți au fost deosebit de răi. Reforma lui Iosia a fost un eșec, pentru că nu a fost însoțită de o redeșteptare a adevăratei evlavii.

Pentru a evita un astfel de eșec este nevoie de rugăciune stăruitoare, studiul Bibliei cu seriozitate și regularitate și o dragoste aprinsă pentru a le mărturisi altora credința ta. Doar a te ruga, dar fără să ai un obiect clar de mărturisire, conduce la îndreptățire de sine la mândrie fariseică. A fi misionar, dar fără o viață profundă de rugăciune, înseamnă să fii lipsit de putere și de eficiență. A avea o viață de rugăciune și a avea un spirit misionar, dar lipsind temelia Cuvântului te va conduce la devieri doctrinale și erezie. De aceea, rugăciunea stăruitoare, studiul Bibliei cu ardoare și un obiectiv clar al misiunii reprezintă emblema adevăratei redeșeptări și reforme.

Reforma și redeșeptarea lui Ezra și Neemia

Un alt moment important este cel din viața lui Ezra și Neemia (457-432 î.Hr). Ezra, preot și cărturar vestit în legea Domnului, însoțit și sprijinit de Neemia, guvernatorul provinciei Iudeea, vor realiza una dintre cele mai frumoase lucrări de redeșeptare și reformă din toate timpurile. (Neemia 8-10)

Această lucrare a început prin studiu și rugăciune. Timp de o săptămână, la Sărbătoarea Corturilor, au citit în Tora și au explicat-o. O săptămână de curs intensiv din legea lui Moise pentru tot poporul. Care a fost

rezultatul? Poporul a început să-și vadă greșelile, a simțit oroare pentru păcat, s-a îngrozit de relele pe care le făcuse și a început să postească și să se roage.

Rar se întâmplă o pocăință în masă, dar, de data aceasta, a avut loc. Oamenii au venit îmbrăcați în saci și au postit. Au recunoscut că situația de robie, de subordonare față de Imperiul Persan se datorează păcatelor lor și ale părinților lor. După pocăință și mărturisire, ei au refăcut legământul cu Dumnezeu, care cuprindea:

- nu vor mai încheia căsătorii cu popoarele din jur;
- vor respecta Sabatul;
- vor plăti toate taxele pentru Templu;
- vor plăti zecimea.

Reforma a venit în urma redeșeptării. Reforma a început din inimă și apoi s-a manifestat și în exterior. Reforma a fost legiferată printr-un legământ.

Poate fi pregătită și realizată o lucrare de reformă și redeșeptare? Cine are autoritatea să reformeze o familie sau o instituție? Din cele observate la Ezra și Neemia, răspunsul este următorul:

- O persoană care studiază și se roagă cu seriozitate.
- O persoană care înalță Biblia în fața poporului și face din aceasta o autoritate.
- O persoană care a trecut prin aceste două etape, redeșeptare și reformă.
- O persoană care a primit ungera Duhului Sfânt și este în armonie cu Cerul.

Lumea de astăzi nu mai are nevoie de reformatori aroganți, de lideri religioși autocrați, fundamentalști, ci de persoane cu adevărat pocăite, care reflectă iubirea lui Hristos pe fețele lor. Spiritul de reformă, de a face ordine în jurul nostru, care ne este atât de drag, trebuie să urmeze numai în urma unei reînviării a adevăratei evlavii. Când bărbați luminați de Duhul Sfânt se vor ridica și vor merge din loc în loc predicând solia, oamenii vor recunoaște misiunea lor și-i vor urma. Mă rog lui Dumnezeu ca spiritul unei vieți noi, venite de sus, de la Duhul lui Dumnezeu, să coboare cât mai curând peste noi și Biserica Domnului.

*Pastor lect. univ. dr. la Institutul Teologic Adventist

UNT DE LEMNUL

de rezervă

Eduard Călugăru*

Domnul Hristos era pe Muntele Măslinilor împreună cu ucenicii Săi. Ziua se apropia de sfârșit. În fața lor se vedea o casă pregătită pentru sărbătoare. Înăuntru era multă lumină, iar afară aștepta o mulțime de oameni. În curând, urma să apară alaiul de nuntă. Se obișnuia ca mirele să-și întâlnească mireasa la casa ei și apoi o conducea la casa lui unde era dat un ospăț pentru cei invitați.

În Evanghelia după Matei 25:1-13 este relatată parabola celor zece fecioare. Aici se prezintă cum zece fecioare și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci erau înțelepte și cinci nechibzuite. Diferența dintre cele două grupuri consta în faptul că cele înțelepte au luat cu ele, împreună cu candelile, și untdelemn de rezervă. Deoarece mirele zăbovea, toate au adormit. La miezul nopții, s-a auzit strigarea: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Atunci, fecioarele nechibzuite, văzând că li se sting candelile, au cerut ajutor colegelor. Acestea le-au trimis să cumpere untdelemn de la cei care vindeau. În timp ce ele au plecat să

cumpere, alaiul de nuntă a venit, mirele

a intrat în odaia de ospăț și, împreună cu el, au intrat și fecioarele înțelepte. Apoi, ușa a fost încuiată. Mai târziu au sosit și fecioarele nechibzuite. Au bătut și au cerut să fie lăsate să intre. Dar răspunsul a fost neașteptat: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!”

Ellen G. White, în cartea *Parabolele Domnului Hristos*, dă câteva explicații. Această parabolă ilustrează experiența Bisericii, a celor care trăiesc în timpul dinaintea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos. Cele două categorii de așteptători reprezintă două categorii de credincioși care Îl așteaptă pe Domnul lor. Ei sunt asemănați cu fecioare, deoarece au o credință curată. Lămpile reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu (Ps. 119:105), iar uleiul este simbolul Duhului Sfânt. (Zaharia 4,1-14)

Ce înseamnă rezerva de untdelemn?

În parabolă, toate cele zece personaje sunt fecioare, toate au așteptat mirele, toate au avut lămpi și vase pentru untdelemn. Toate au avut lumină. Pentru un timp, nu s-a observat nicio diferență între ele. Dar, când timpul s-a lungit, a apărut o deosebire. Ceea ce la început părea că este ceva neînsemnat a devenit capital. Dacă la început părea a fi în avantajul celor nechibzuite, oferind mai puține griji și poate ceva mai multă mobilitate, la momentul așteptat totul s-a întors în dezavantajul acestora. Rezerva de untdelemn a constituit salvarea celor cinci fecioare înțelepte.

Bineînțeles că a avea o rezervă ține de prevedere, de acele măsuri de siguranță. Când pleci într-o călătorie cu mașina, pui în rezervor mai mult combustibil decât ți-ar fi strict necesar pentru acel drum. Când cumperi pâine pentru Sabat, calculezi să fie și pentru eventuali musafiri. Dar când pleci pe munte nu-ți permiți să pui în rucsac câteva kilograme în plus numai ca să la cari cu tine. În această situație, înțelept pare a fi cel care știe să ia cu el

exact cât îi trebuie. Dar dacă apar situații neprevăzute și timpul de întoarcere se mărește?

Nu ni se spune în parabolă cât untdelemn au avut în rezervă. Dar știm că a fost suficient pentru ele și insuficient pentru a le împrumuta pe celelalte. Duhul Sfânt este dat fiecăruia personal. Nu putem primi și pentru altcineva. Nu-L putem împrumuta.

Ce înseamnă rezerva? Duhul Sfânt se măsoară? Există un aparat de măsură care să ne permită să cunoaștem cât avem? Și cine ar putea spune cât ne trebuie? Duhul Sfânt este la dispoziția noastră sau noi suntem la dispoziția Lui? De unde știm că avem ceva în rezervă, că este de ajuns sau că mai avem nevoie de untdelemn? Se aude des întrebarea: Spiritualitatea se măsoară? De unde știm că facem parte dintre fecioarele înțelepte sau dintre cele neînțelepte? Ar putea să ne spună soția sau soțul, pastorul sau prezbiterul, prietenul sau copilul, vecinul, colegul sau un necunoscut? Am putea să cunoaștem printr-o cercetare de sine?

Am găsit răspunsul în cartea *Parabolele Domnului Hristos*, unde profetesa Ellen G. White face următoarea precizare: „Cei reprezentati prin fecioarele nechibzuite nu sunt ipocriți. Ei au considerație față de adevăr, l-au apărât și l-au susținut. Unii ca aceștia se simt atrași către cei care cred adevărul, dar nu s-au supus cu totul lucrării Duhului Sfânt.”

Rezerva de untdelemn din parabolă vorbește de primirea Duhului Sfânt fără rezerve. De o predare de sine totală lui Dumnezeu. O supunere care trebuie să fie înnoită zilnic.

Domnul Hristos, răspunzând unui învățător al Legii, a spus: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii” (Matei 22:37-40). Acest tot care se repetă aici nu lasă loc pentru nimic altceva.

Deschide rezerva fără rezervă!

Sunt câteva semne care ne arată dacă nu suntem predați cu totul lui Dumnezeu. În cartea *Calea către Hristos*, pornind de la următoarea afirmație făcută de Mântuitorul: „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” (Luca 14:33), Ellen G. White comentează: „Noi trebuie să îndepărtăm de la noi tot ceea ce ne-ar despărți inima de Dumnezeu. Mamona este încă idolul multora. Iubirea de bani, dorința de îmbogățire formează lanțul de aur care-i leagă de Satana. Renumele și onorurile lumesti sunt idoli la care se închină alții. O viață egoistă și comodă și fuga de responsabilitate sunt idoli altora. Dar aceste lanțuri ale robiei trebuie rupte. Noi nu putem fi jumătate ai

lui Dumnezeu și jumătate ai lumii. Noi nu putem fi copii ai lui Dumnezeu, dacă nu suntem cu totul ai Lui.” (p. 44, 45)

A fi neînțelept nu înseamnă să fii necredincios. Nu înseamnă nici să fii membru doar cu numele, dar să nu respecti Sabatul, să nu dai zecimea, să-ți înșeli soția.

A fi neînțelept înseamnă să nu-I dai totul lui Dumnezeu.

Poate că păzești Sabatul, dar cum respecti începutul și sfârșitul lui? Poate afacerile sunt închise în Sabat, dar gândurile tale unde sunt? Poate că tu ești la Templu, însă angajații tăi ce fac? Poate că nu vinzi alcool, tutun, droguri, dar ce faci cu alimentele necurate, cu băuturile cola, cafeaua? Poate că nu înjuri și nu blestemi, dar cum vorbești de „împărat” și de mai-marii norodului sau ai Bisericii? Poate că dai pentru cauza lui Dumnezeu, dar nu ca văduva care a dat totul. Poate că muzica nu este ca a vecinilor, însă totul, cuvintele, ritmul, armonia, accentele, acompaniamentul, este consacrat Maestrului? La fel și internetul, prietenii, timpul liber?

Parabola este spusă celor care se pregătesc. Ei sunt îndemnați să ia cu ei untdelemn ca rezervă. Cât? Fără rezervă! De când? Astăzi ne aparține! Apostolul Pavel a avut această experiență. El spunea: „... Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” (Filipeni 3:8)

Cât a dat Dumnezeu?

Nu este ușor să-I dai totul lui Dumnezeu. Însă pentru El a fost? Când a decis să-L dea pentru noi pe unicul Său Fiul, a fost ușor? Tatăl nostru cere să ne iubească atât de mult, încât a plătit tot prețul pentru noi toți. În Isus Hristos suntem moștenitori ai Împărăției.

Dumnezeu nu a sacrificat doar câțiva îngeri pentru omul păcătos. Și nici nu a renunțat la o planetă răzvrătită. El S-a angajat să-i salveze pe toți care cred în El. Prețul a fost mare, deoarece, odată cu Fiul Său, El S-a dat pe Sine. El a dat totul!

*Trezorier, Uniunea de Conferințe

Redeșteptare prin reconvertire

Raportul președintelui Uniunii de Conferințe prezentat la Comitetul de Bilanț

Teodor Huțanu*

Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! (1 Corinteni 16:13)

Unde să ne uităm pentru a înțelege în ce stare se află astăzi trupul Domnului Hristos? Gândind în mod special la partea reprezentată de Uniunea noastră, anul 2010 a fost bogat în har, plin de ocazii, însumând un raport încărcat cu truda întregii Biserici pentru a da viață ținutelor puse la începutul anului. Însă adunările noastre, Sabat după Sabat, adună tot mai puțini închinători. Am încercat să ocolesc noțiunea de „statistică”, deși este biblic să tresărim ori de câte ori vedem că în loc de „o sută” suntem doar „nouăzeci și nouă”. Dar dacă nu mai suntem nici „nouăzeci și nouă”?

Evident, numerele nu sunt totul, deși mesajul lor este aspru și inevitabil: descreștem, ne micșorăm, dăm înapoi! Pentru o priveliște mai luminoasă, îndreptăm reflectorul spre sufletele care și-au găsit în Domnul Isus bucuria mântuirii și care au sporit bucuria îngerilor și a martorilor devotați ai Evangheliei, mai mult sau mai puțin cunoscuți de noi. Dar botezurile s-au împuținat de la an la an, în timp ce devierile – atât în învățătură, cât și în practică – s-au înmulțit. Avem mai puțini „nou-născuți”, dar avem mai multă apatie și mai multe tensiuni. Paradigma comportamentului societății în care trăim este preluată mai mult sau mai puțin voluntar, iar „chipul veacului” se strecoară și în Biserică.

Această radiografie autocritică nu-și îngăduie totuși o atitudine defetistă sau contemplativă. O consultație medicală se concentrează asupra afecțiunii depistate, indiferent cât de minoră ar părea și chiar dacă restul corpului este sănătos. Acum, preocuparea noastră continuă să fie: „Care este boala?” și „Care este tratamentul?”. Dificultatea reală nu este „răspunsul” – deja ne este cunoscut –, ci aplicarea lui.

Deși avem la dispoziție resurse și ocazii fără precedent, câștigul spiritual și misionar este îngrijorător. Ar putea fi oare altfel, dacă după muzica de la biserică mă „răcoresc” cu muzica lumii? Dacă nu agreez predica de la amvon și îmi dau „învățători după poftele” mele? Dacă am timp pentru multe, dar nu pentru misiune? Dacă Sabatul nu este adevărata mea desfătare și dacă Scriptura nu este mai dorită decât pâinea cea de toate zilele?!!

Convertiri împlinite cu reconvertiri

Ca „să creștem în toate privințele” (Efes. 4:15), avem nevoie să creștem întâi în Spirit. Mai multe botezuri prin mai multe convertiri presupun mai multe reconvertiri. Pe lângă doctrina pocăinței zilnice, avem și apelul Inspirației pentru reconvertirea Bisericii: „Atunci, vestea cea bună a Mântuitorului înviat a fost dusă oamenilor până la cele mai îndepărtate margini ale lumii. Biserica privea cum *converțiții* din toate părțile lumii i se adăugau. Credincioșii erau *reconverțiți*. Cei păcătoși se uneau cu creștinii în căutarea Mărgăritarului de mare preț.” (*Parabole Domnului Hristos*, p. 120; subliniere adăugată)

Suflul înviorător al redeșteptării nu trece spre noi peste muntele nearuncat în mare: păcatul fățiș sau ascuns, bârfa, nemulțumirea, îngăduința nesănătoasă, orgoliul, nespirtualitatea sau indiferența. Inima nouă și bucuria mântuirii au devenit realitate pentru David după o pocăință fără rețineri sau rezerve (Ps. 51). „David a fost iertat de păcatul său pentru că și-a smerit inima înaintea lui Dumnezeu cu pocăință și zdrobire sufletească... El și-a mărturisit păcatul, s-a pocăit și a fost reconvertit.” (Ellen White, *Manuscrisul 21*, 1891)

Reconvertirea – rampa de lansare a redeșteptării

„Biserica noastră are nevoie de o reînviare spirituală. Acum este timpul ca lucrarea de pocăință și mărturisire a păcatelor să fie extinsă în profunzime. Acum este timpul pentru poporul lui Dumnezeu să-I permită Duhului Sfânt să facă o lucrare deplină de curățire, pentru ca tot egoismul, toate greșelile să fie smulse din inima lor. Rugăciunea mea este ca Domnul să te ajute pe tine și întreaga Biserică.” (Ellen White, 9 septembrie 1903, Scrisoare către un prezbiter)

„Mintea primește în mod constant impresii de la Dumnezeu. Dacă oamenii ascultă vocea lui Dumnezeu, aceste impresii spirituale devin tot mai frecvente și se transmit de la unul la altul, până când, asemenea aluatului, cuprind întreaga Biserică. O Prezență divină stăruie asupra oamenilor, iar rezultatul este o redeșteptare. Sufletele sunt convertite. Simpatiile și energiile oamenilor sunt înrolate de partea adevărului. Dumnezeu lucrează în

ei voința și înfăptuirea voii Sale, îndepărtând influența lumii și inundând gândurile cu subiecte de interes veșnic.” (Ellen White, *ST*, 20 ianuarie 1898)

Redeșteptarea – Biserica la răscruce

Un material intitulat „Etapale credinței”, semnat de Jon Paulien, m-a ajutat să înțeleg mai bine că maturizarea în credință nu este lipsită de crize. Cele șase etape menționate de autor – prietenia cu Dumnezeu, ucenicia, maturizarea, interiorizarea planului divin, exteriorizarea maturității, iubirea necondiționată – sunt intersectate de două perioade de „noapte a sufletului”. Ilie sau Ioan Botezătorul ne poate ajuta să înțelegem practic aceste momente de cumpănă. (Iacov 5:17; Matei 11:3)

Este natural ca frații și surorile noastre să treacă din când în când prin ceasuri de încercare, iar dragostea creștină ne obligă să-i sprijinim, mai ales în clipe ca acestea. Este însă esențial să reținem că din aceste crize copilul lui Dumnezeu iese întărit – mai puternic spiritual, mai eliberat de egoism, mai devotat slujirii Mântuitorului și mai angajat în câștigarea semenilor. Cei cărora crizele le ruinează sufletele, distrugându-le credința și antrenându-i și pe alții spre dezastru, nu fac altceva decât să dezvăluie adevărul trist că religia lor a fost doar o aparență.

Atât în lume, cât și în Biserică, marea separare este în plină desfășurare. „Există doar două clase astăzi în lume, și numai două clase vor fi recunoscute la judecată: cei care calcă Legea lui Dumnezeu și cei care o ascultă” (*Parabole Domnului Hristos*, p. 284). „Fariseul și vameșul reprezintă două clase în care se împart cei ce vin să se închine lui Dumnezeu” (*Ibidem*, p. 153). „Nimeni dintre cei care sunt în legătură cu lucrarea sacră a lui Dumnezeu nu poate rămâne într-o poziție neutră.” (*TM*, p. 403)

Înțeleasă deplin, redeșteptarea duce la cernere. Mult îndrăgita zonă gri dispăre, la fel și neutralitatea căldică. Credința și dragostea Mântuitorului, crescute în suflet prin Duhul Sfânt, alungă incertitudinile și îl plasează pe orice credincios pe orbita Marii Strigări. Ne rugăm pentru ajutorul Duhului Sfânt în plănuirea și desfășurarea în acest an a unei serii de adunări de redeșteptare în mai multe puncte de pe teritoriul Uniunii noastre. Avem credința că focul se va extinde, iar Duhul Sfânt va fi auzit și ascultat de toți cei care cred că raportul anului 2011 va fi cu adevărat glorios, spre bucuria și slava Tatălui nostru ceresc.

*Președinte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România

Relațiile dintre Stat și culte

Extras din LEGEA nr. 489 din 28 decembrie 2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Art. 7

- (1) Statul român recunoaște cultelor rolul spiritual, educațional, social-caritabil, cultural și de parteneriat social, precum și statutul lor de factori ai păcii sociale.
- (2) Statul român recunoaște rolul important al Bisericii Ortodoxe Române și al celorlalte Biserici și culte recunoscute în istoria națională a României și în viața societății românești.

Art. 8

- (1) Cultele recunoscute sunt persoane juridice de utilitate publică. Ele se organizează și funcționează în baza prevederilor constituționale și ale prezentei legi, în mod autonom, potrivit propriilor statute sau coduri canonice.
- (2) De asemenea, sunt persoane juridice și părțile componente ale cultelor, așa cum sunt menționate în statutele sau codurile canonice proprii, dacă îndeplinesc cerințele prevăzute în acestea.
- (3) Cultele funcționează cu respectarea prevederilor legale și în conformitate cu propriile statute sau coduri

canonice, ale căror prevederi sunt aplicabile propriilor credincioși.

- (4) Denumirea unui cult nu poate fi identică cu cea a altui cult recunoscut în România.

Art. 9

- (1) În România nu există religie de stat; statul este neutru față de orice credință religioasă sau ideologie atee.
- (2) Cultele sunt egale în fața legii și a autorităților publice. Statul, prin autoritățile sale, nu va promova și nu va favoriza acordarea de privilegii sau crearea de discriminări față de vreun cult.
- (3) Autoritățile publice cooperează cu cultele în domeniile de interes comun și sprijină activitatea acestora.
- (4) Statul român, prin autoritățile publice abilitate, sprijină activitatea spiritual-culturală și socială în străinătate a cultelor recunoscute în România.
- (5) Autoritățile publice centrale pot încheia cu cultele recunoscute atât parteneriate în domeniile de interes comun, cât și acorduri pentru reglementarea unor aspecte specifice tradiției cultelor, care se supun aprobării prin lege.

Va continua

Gelu Panait, jurist, Uniunea de Conferințe

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o mișcare profetică al cărei rol este acela de a pregăti revenirea Domnului Hristos. Lucrarea noastră constă în a proclama ultima chemare a harului și de a conștientiza lumea de clipele solemne pe care le trăim.

Misiunea și organizarea Bisericii Adventiste au fost rânduite de Dumnezeu prin directa călăuzire a Duhului Sfânt. Atât structurile organizatorice, cât și direcțiile de competență ale acestora poartă girul profetic, prin îndrumările clare date autoarei inspirate, Ellen White.

Este numai normal ca, după o anumită perioadă de activitate, fiecare dintre cei implicați în misiunea Bisericii să reflecteze asupra acțiunilor desfășurate. În acest fel, truditul Evangheliei se poate bucura de munca lui și poate să își dea seama de aspectele care trebuie corectate.

În această notă, pe data de 15 martie 2011 s-a desfășurat Comitetul de Bilanț al Uniunii de Conferințe. Rolul acestuia a fost de a evalua activitatea acțiunilor și evenimentelor desfășurate pe parcursul anului 2010.

15 martie 2011 – Comitetul de Bilanț al Uniunii de Conferințe

Redeșteptare pentru misiune

Numărul fiilor lui Israel

Cuvântul fratelui Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, a direcționat încă de la început această întâlnire spre tema redeșteptării spirituale și a reformei Bisericii. Această temă a constituit preocuparea principală a dezbaterilor și a rugăciunilor înălțate cu această ocazie.

Din punct de vedere statistic, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România număra 67.604 de membri la sfârșitul anului trecut. Acest număr nu include copiii și simpatizanții care participă și activează regulat în cadrul Bisericii. Din acest punct de vedere, se constată o scădere a numărului de adventiști față de anul 2009 cu 31 de membri. Comparând cu populația totală a României, observăm că avem un raport de un adventist la 318 persoane neadventiste.

Tot din punct de vedere statistic, notăm faptul că pe teritoriul României există 1.091 de biserici și 280 de grupe. De asemenea, numărul botezurilor înregistrat anul trecut este de 1.828 de persoane.

Din datele înregistrate, se mai poate observa și faptul că 40% dintre membrii adventiști au vârsta peste 60 de ani, iar segmentul de vârstă sub 20 de ani reprezintă 2,3% din total.

La nivel mondial, anul 2009 reprezintă al șaptelea an consecutiv în care numărul botezurilor depășește un milion de persoane. Numărul total al membrilor înregistrați (fără copii și simpatizanți) era de 16.307.880. India este țara care număra cei mai mulți membri (1.468.865), fiind urmată de Brazilia (1.229.879).

Credință și recunoștință

În anul care a trecut, am avut un Tată care Și-a ținut promisiunile. Bilanțul anului 2010 ne arată că în timp de criză economică am primit ajutorul de care aveam nevoie. Intrările din zecimi au scăzut (după mulți ani de creștere), însă proiectele și activitățile misionare n-au dus lipsă de fonduri.

Credincioșia și dărnicia membrilor noștri s-a văzut din nou. În ciuda faptului că veniturile fraților au scăzut, zecimile au fost date cu mulțumire. Iar când apelul pentru cei în mare nevoie a venit, frățietatea adventistă s-a manifestat ca o adevărată familie. Astfel, pentru victimele inundațiilor din România s-a strâns suma de 594.527 de lei, iar pentru victimele cutremurului din Haiti suma strânsă a fost de 606.621 de lei.

Zecimea colectată în anul 2010 se ridică la suma de 55.872.245 lei, cu 1,07% mai puțin decât în anul 2009. Dacă luăm în calcul și procentul mediu al inflației (7,96%), scăderea reală este de 8,94% față de anul 2009. Zecimea medie pe membru a fost de 826 lei pe an (69 lei pe lună). Media pe membru, în 2009, a fost de 835 lei pe an (adică 70 lei pe lună).

Darul pentru bugetul bisericilor locale (în care se regăsesc sumele oferite pentru construcția caselor de rugăciune, întreținerea acestora, evanghelizare, ajutorare și pentru diverse alte proiecte) se ridică la suma de 12.750.510 de lei, în scădere cu 6,36% față de anul precedent.

Darul Școlii de Sabat a crescut în anul 2010 cu 1,46% față de anul 2009, ajungând la suma de 2.575.226 lei. Aceasta înseamnă că un membru adventist a oferit în cadrul acestui dar 0,73 lei pe Sabat.

În anul 2010 au fost inaugurate 19 locașuri de cult și se aflau în construcție alte 83 de clădiri. Pentru anul 2011 sunt programate începerea lucrărilor la 23 de locașuri noi și se estimează că vor fi finalizate 30 dintre cele deja începute.

Lucrări și evenimente

La Comitetul de Bilanț din 15 martie, fiecare departament și-a prezentat evaluarea pentru anul 2010. Au fost multe motive de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, dar și o serie de aspecte care s-au constituit în motive de rugăciune pentru ca Duhul Sfânt să aducă soluțiile cele mai optime.

Anul 2010 a adus un plus de experiență în ceea ce privește misiunea externă. Astfel, numărul misionarilor români a crescut

în anul care a trecut. Sunt atestate proiecte misionare în Africa (Namibia, Uganda și Malawi), în Asia (Nepal), în Oceania (Vanuatu), în America de Sud (Peru) precum și în Europa (Serbia, Ucraina și Elveția).

Pe plan educațional, anul 2010 a prilejuit primul sunet de clopoțel pentru cinci grădinițe, o școală primară (Constanța) și un liceu (Târgu-Mureș). Tot la acest capitol, notăm și faptul că Olimpiada de religie a implicat un număr de copii fără precedent, ajungând la cifra de 2.000 de participanți, începând de la clasa a III-a până la a XII-a.

Școala de Sabat a raportat un număr de 44.174 de participanți, care studiază în 3.563 de grupe, ajutați de 4.704 de instructori. În cadrul Serviciului Umanitar pentru Penitenciare activează 1.100 de voluntari, care își desfășoară activitatea în 45 de penitenciare. De asemenea, Institutul Sola Scriptura înregistra un număr de 4.054 de cursanți, la sfârșitul anului 2010, dintre care 1.272 la cursurile de Biblie. Mai menționăm că în întreaga țară sunt deschise 26 de librării.

La capitolul publicații, notăm că au fost tipărite 44 de noi titluri și retipărite alte 53. La acest moment, Editura „Viață și Sănătate” are 598 de titluri de carte disponibile și 7 reviste, atât în limba română, cât și în limba maghiară.

În anul 2010 au activat un număr de 203 colportori. Tot în acest an s-a înființat Asociația Biblică Română Casa Bibliei, care s-a ocupat de tipărirea a 86.000 de Biblii. Cartea anului 2010, *Ferestre spre cer*, s-a tipărit într-un tiraj de 235.740 de exemplare.

Preocupare și rugăciune

Un raport de două pagini nu poate să acopere toată truda și alergarea Bisericii lui Hristos. Cifrele, oricât ar fi de multe, nu pot să

cuprindă importanța darului văduvei sau efectele oferirii unei cărți în autobuz. Pe acestea, alți raportori le notează în alte registre. Cu siguranță, niciun gest autentic de slujire a Domnului Hristos nu va rămâne fără rod și nici fără răsplată.

Deși trăim vremuri în care credința este puțină și evlavia timidă, există încă în Biserica Adventistă din România frați și surori care îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu. Mai există totuși mulți ca Daniel printre tineri, mulți ca Rut printre surori și mulți ca Ezra printre conducătorii poporului. Aceștia nu conțin să caute binele lui Israel înaintea Domnului. Ca rezultat al rugăciunii lor, dar și însuflețiti de mesajele Conferinței Generale, preocuparea de căpetenie a acestui Comitetul de Bilanț au fost redefinierea și reforma.

Înarmați cu rugăciune și post, poporul adventist este chemat să-și ceară Domnului împlinirea promisiunilor făcute pentru acest timp. Începând cu conducătorii, fiecare membru trebuie să-și ceară Domnului o schimbare în inimă și în practică. De asemenea, fiecare trebuie să aflu care este rolul său în ultima parte a marelui conflict dintre bine și rău.

Printr-un studiu serios al Scripturii și al profețiilor, copiii lui Dumnezeu trebuie să fie conectați la marile evenimente cu însemnătate cosmică. Fiecare trebuie să fie conștient de semnificația ceasului profetic pe care îl trăim și, în smerenie și cu credință, să își înscrie numele de partea Mielului înjunghiat.

Dorința unanimă a celor prezenți la Comitetul de Bilanț a fost aceea ca prin exemplu personal, dar și prin îndemn duhovnicesc să se transmită frățietății preocuparea pentru redefiniere. Prin multă rugăciune și prin sfatul Duhului Sfânt se vor oferi oportunități ca toți cei doritori, atât pastori, cât și laici, să caute împreună o experiență spirituală autentică.

Articol realizat de redacția revistei *Curierul Adventist*

Urme pe stâncă

Luna aprilie în memoria adventistă...

29 aprilie 1845 – Are loc Conferința de la Albany. Este cea mai importantă întâlnire a liderilor mișcării millerite de după octombrie 1844, cu implicații deosebite pentru viitor. Au fost prezenți delegați din partea multor grupuri de adventiști, dar au fost și absențe notabile. Conferința, condusă de William Miller, Joshua Himes și Josiah Lich a hotărât păstrarea vechilor pietre de hotar millerite și respingerea noilor tendințe extremiste sau iudaizante, printre care și Sabatul sau viziunile profetice. Joseph Bates, care abia descoperise adevărul despre ziua de Sabat, nu a participat. Împreună cu James White, Hiram Edson, Ellen Harmon urmau să meargă mai departe pe urmele înguste, dar clare deschise de Biblie și de Providență.

aprilie 1847 – La doar câteva luni după ce Ellen și James White acceptaseră adevărul despre ziua de Sabat, Ellen White a primit o viziune specială despre Sanctuarul din ceruri, chivotul și Legea lui Dumnezeu, unde porunca a patra era înconjurată de o aură specială. Tot atunci a fost explicată relația pe care James White și Joseph Bates începuseră deja să o observe dintre Apocalipsa 14 și

porunca Sabatului. Încă o dovadă a faptului că viziunile au confirmat descoperirile studiului biblic și nu le-au precedat.

aprilie 1897 – S-a deschis Școala Adventistă de la Avondale, Australia. Avea 4 profesori și 10 studenți. Doar cu câteva zile înainte de deschiderea școlii, lucrările nu erau gata și banii se terminaseră, așa că Ellen White a făcut apel la voluntari și la ajutoarele sale pentru a termina de zăgrăvit pereții și de bătut pardoseala. Totuși, până la sfârșitul anului erau deja 60 de studenți. A urmat, la scurt timp, fabrica de alimente sănătoase și clinica. Cumpărarea acestui loc a fost un uriaș pas de credință, deoarece mulți cunosători ai zonei spuneau că pământul e foarte neproductiv, chiar dacă era așezat într-un cadru natural deosebit. Ellen White a primit o viziune în care era îndemnată să nu renunțe, în ciuda recomandărilor experților agricoli, și, la final, s-a dovedit că Dumnezeu a avut dreptate.

Adrian Neagu, pastor, Pitești

Zacheu

nesperata speranță

Richard Sabuin*

Mulți cercetători au tratat istoria lui Zacheu (Luca 19:1-10) din perspectiva relației acesteia cu alte pasaje din Luca. Unii au pus-o în legătură cu istoria despre tânărul bogat (18:18-24), vindecarea orbului (18:35-43), vindecarea femeii gârbove (13:16) și cu vindecarea slăbănogului coborât pe acoperiș (5:18-26). Alții o pun în legătură nu doar cu tânărul bogat și vindecarea orbului din Ierihon, ci, de asemenea, cu parabola vameșului și a fariseului (Luca 18:9-14). Câțiva teologi sugerează că istoria lui Zacheu are legătură cu parabola judecătorului nedrept (18:1-5) și cu cea a copiilor care veneau la Isus (18:15-17). Ei sugerează că Zacheu avea un statut social inferior, ca și văduva săracă, vameșul, copilașii și orbul din Ierihon, sau că lui Zacheu i s-a oferit mântuire așa cum li s-a oferit și lor.

Acest articol ia în considerare componentele și semnificația acestor legături și faptul că Isus l-a întâlnit pe Zacheu după evenimentele descrise mai sus și înaintea intrării Sale în Ierusalim.

Călătoria lui Isus la Ierusalim

Călătoria lui Isus la Ierusalim începe la Muntele Schimbării la Față, acolo unde Ilie, Moise și Isus Însuși au discutat despre „sfârșitul Lui pe care avea să-l aibă în Ierusalim” (9:31). Poate că au vorbit despre moartea lui Isus în Ierusalim și chiar despre înălțarea și răscumpărarea tuturor.

După schimbarea la față, Isus a coborât de pe munte (9:37) și, continuând călătoria Lui la Ierusalim (9:51,52; 13:22,33; 17:11), le-a spus ucenicilor Săi: „Iată că ne suim la Ierusalim.” (18:31)

Isus l-a întâlnit pe Zacheu (19:1-10) înainte ca El să fi sosit acolo (19:28-44). De aceea, Zacheu este ultima persoană amintită individual pe care Isus a întâlnit-o înainte de intrarea în Ierusalim.

Caracteristicile lui Zacheu

Luca, capitolul 19, versetele 2 și 3, prezintă simplu, direct, câteva lucruri despre Zacheu: (1) el este mai-marele vameșilor, (2) este bogat, (3) nu poate să-L vadă pe Isus și (4) este scund.

În calitate de vameș-șef, Zacheu intră în legătură cu parabola fariseului și a vameșului. În rugăciunea sa, fariseul nu doar descrie ceea ce nu este, ci și ce este el. Cu șapte descrieri de sine, fariseul pare să spună: „Eu sunt perfect”; în contrast, vameșul, umil spune: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul” (v. 13). Este ca și cum vameșul ar spune: „Eu sunt păcătosul descris de fariseu.”

Toate dificultățile (sau obstacolele) – mai-marele vameșilor, mai-marele păcătoșilor și statura, care le împiedicau pe aceste persoane să aibă acces la Isus – sunt găsite într-o singură persoană, Zacheu. Există speranță pentru Zacheu?

Zacheu și călătoria lui Isus la Ierusalim

În călătoria Sa către Ierusalim, Isus l-a întâlnit pe Zacheu, ultima persoană amintită pe nume înainte de intrarea în Ierusalim. Când Isus Și-a exprimat intenția de a rămâne în casa lui Zacheu, mulțimea a murmurat, spunând: „A intrat să găzduiască la un om păcătos” (19:7). Plângerea era adresată lui Isus, dar răspunsul a venit de la Zacheu. Aceasta este neobișnuit. În capitolul 5, versetele 30 și 31, când fariseii și învățătorii legii au protestat împotriva faptului că Isus mânca împreună cu vameșii și păcătoșii, răspunsul a venit direct din partea lui Isus. (cf. Mat. 9:10,11; Marcu 2:15,16)

Dar acum, Zacheu este cel care răspunde. Răspunsul său nu se adresa mulțimii, ci lui Isus: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva îi dau înapoi împătrit.” (Luca 19:10)

Răspunsul lui Isus față de Zacheu poate fi văzut în contextul răspunsurilor pe care le dă în pasajele precedente. Isus spune despre vameș: „Mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt.” Despre copii, Isus declară: „Oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, cu niciun chip nu va intra în ea.” (18:17)

Mirarea ucenicilor cu privire la dificultatea ca un om bogat să fie mântuit, provoacă următorul răspuns: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu.” Orbului cerșetor, care cere să capete vederea din nou, Isus îi spune: „Capătă-ți vederea. Credința ta te-a mântuit.” (18:42)

Răspunsul lui Isus la cele spuse de Zacheu, de asemenea, confirmă mântuirea lui. „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.”

Caracteristicile lui Zacheu – un vameș bogat, care este scund și nu îl poate vedea pe Isus – reflectă descrierile despre vameș, tânărul bogat, copilăși și orbul din Ierihon. Dacă a fost destul de dificil pentru aceste patru personaje să fie mântuite sau să aibă acces la Isus, atunci trebuie să fi fost mult mai dificil pentru Zacheu însuși, care i-a personificat pe toți.

Există speranță pentru Zacheu?

Putem întâlni oameni cu probleme multiple sau cu obstacole ca și Zacheu. Nu ar trebui să ne pierdem speranța de a ajunge la ei. Isus l-a găsit pe Zacheu și i-a adus mântuirea. Dumnezeu ne va conduce pe calea către oameni ca și pe Zacheu.

Având crucea ca centru și sursă de motivație, noi putem depăși orice obstacol în a ajunge chiar și la cele mai dificile persoane. Acest spirit de slujire este demonstrat de Isus. El arată că a ajunge la oameni dificili nu este imposibil. Faptul că Zacheu a fost ultimul personaj amintit pe nume, pe care Isus l-a întâlnit înainte de intrarea în Ierusalim, relevă adevărul că, prin jertfa lui Isus, mântuirea este făcută posibilă pentru oricine, chiar și pentru Zacheu, și pentru cei ca el.

*Profesor adventist de Noul Testament, Filipine

Trad.: Dorin Sisui

Preluare din revista *Ministry*, iunie 2010

*Să ne cunoaștem
familia adventistă...*

Camerunul este o republică unitară situată la granița dintre vestul și centrul continentului African, având o populație de aproape 20 de milioane de locuitori și o suprafață de două ori mai mare decât România. Capitala țării este Yaoundé, situată în partea de sud a țării. Descoperită de portughezi, țara a fost multă vreme colonie germană, apoi a fost împărțită în Camerunul francez și Camerunul englez, după Primul Război Mondial, iar din 1960 este un stat independent. Camerunul de Nord este în special musulman sau animist, iar ocupația principală a locuitorilor este creșterea vitelor. În Camerunul de Sud, clima ecuatorială favorizează agricultura, iar religia predominantă este cea creștină.

Primii misionari creștini au sosit în sud și au fost catolici sau protestanți. Astăzi, datorită lor, 40% din populație este creștină.

Mesajul adventist a început să fie predicat aici din noiembrie 1926, când W. H. Anderson, care deschisese câteva misiuni în Africa de Sud și Congo, s-a așezat la Nanaga-Eboko, și tot aici, în 1930, se va organiza prima biserică adventistă. Lucrarea a progresat continuu în această regiune, iar în 1955 a fost stabilit primul contact cu pigmeii – cea mai veche populație a țării.

În paralel, au fost deschise și alte centre misionare și lucrarea s-a dezvoltat pe toate planurile, în 1963 existând deja un spital adventist, un colegiu și o școală primară cu 1.200 de elevi.

Astăzi, în Camerun sunt peste 107.000 de membri adventiști și anual peste 6.000 de noi membri se adaugă Bisericii. Raportul statistic mai consemnează două spitale adventiste care tratează anual peste 10.000 de pacienți.

În 2006 a început să emită primul post de radio FM de aici, iar în 2010 Universitatea Adventistă Coseday a terminat construcția noului cămin cu 500 de locuri de cazare și a aulei cu peste 600 de locuri, în prezent fiind una dintre cele mai bune școli de management și tehnologia informației din țară. Lista poate însă fi completată cu multe alte minuni ale dragostei pentru Domnul nostru care e gata să vină.

Adrian Neagu, pastor, Pitești

O provocare cerească

Mihai Goran*

2 aprilie – Ziua Evanghelistului cu Literatură

Lucrarea evangheliștilor cu literatură din România se desfășoară sub binecuvântarea specială a Celui care a inițiat și continuă să susțină acest departament important al lucrării Sale. Prin metodele de lucru actuale, providența divină a deschis oportunități extraordinare pentru ca principiile adevărului prezent să ajungă la toate nivelurile societății. „Brațul drept al Evangheliei” – lucrarea medicală – se dovedește a fi un eficient deschizător de drumuri și inimi. Testele medicale oferite prin activitatea din casă în casă, standurile de sănătate amplasate în diverse locuri publice, seminarele susținute în școli și diverse instituții, toate acestea oferă prilejul răspândirii „ca frunzele toamna” a cărților care „slujesc la vindecarea neamurilor”, pe plan fizic, emoțional și spiritual.

Familia semănătorilor

Familia evangheliștilor cu literatură angajați la Casa de Editură „Viață și Sănătate” numără aproximativ 200 de persoane. Bărbați și femei, tineri, adulți și persoane în vârstă, intelectuali și oameni simpli, cu experiență sau începători, cu „vechime” în credință sau „nou-născuți”, angajați cu două, cu patru sau cu opt ore, fiecare potrivit talanților pe care i-a primit, poartă zilnic în inimi și în genți mesajul dragostei lui Dumnezeu pentru semenii lor.

Fiecare dintre ei continuă să arunce sămânța bazându-se pe făgăduința: „Cuvântul Meu... nu se va întoarce la Mine fără rod”, pe credința că „vor secera cu cântări de veselie” (Isaia 55; Psalmul 126) și pe asigurarea Spiritului Profetic: „Mai mult de o mie de persoane vor fi convertite într-o singură zi, și majoritatea dintre acestea vor fi fost convinse la început prin citirea publicațiilor noastre.” (*Evanghelizarea prin literatură*), p. 126

Motivație și beneficiu

Pentru a-i cunoaște și înțelege mai bine pe cei care au primit chemarea pentru această nobilă lucrare, am ales să le oferim ocazia să se exprime și să ne ofere mărturia lor cu privire la ceea ce-i motivează și-i susține pentru implicarea în acest domeniul misionar:

De cât timp ești angajat în această lucrare și care este beneficiul cel mai mare pe care ți l-a oferit?

- Sunt angajată de 6 ani în această lucrare, perioadă în care m-am apropiat mai mult de Dumnezeu prin experiențele și minunile harului Său în fiecare zi.

- De 5 ani – Am obținut numeroase beneficii spirituale. Această lucrare te menține cald, în relație de dependență de Dumnezeu și îți oferă un simțământ de utilitate.

- De 13 ani – Am obținut o cunoaștere mai bună a lui Dumnezeu, a oamenilor. Este tot ce mi-am dorit vreodată, o satisfacție deosebită.

- De 8 luni – Am fost adoptată într-o mare familie iubitoare.

- De 1 an – Am obținut o creștere spirituală, îndemnare la pocăință, iubire de semenii.

- De 15 ani – Am beneficii materiale, mă simt foarte binecuvântat, relațiile cu Dumnezeu, cu familia și pe plan social s-au dezvoltat armonios.

- De 2 ani – Am obținut o creștere spirituală, dezvoltarea caracterului, deprinderea și dezvoltarea abilităților de comunicare, un sentiment de împlinire și pace sufletească.

- De 11 ani – M-a ajutat să studiez mai mult, am avut multe experiențe care m-au ajutat să perseverez, sunt mult mai răbdătoare, îi înțeleg mai bine pe oameni atunci când intru în contact cu ei.

- De 4 ani – Am crescut din punct de vedere spiritual, s-a încheșat mai mult relația cu Mântuitorul, cu oamenii și cu frații de credință.

- De 3 ani – Lucrând cu și pentru oameni, lucrez pentru dezvoltarea propriului caracter.

- De 10 ani – Experiențele mi-au adus împlinire și bucurie.

- De 12 ani – Mă simt mai aproape de scumpul meu Mântuitor. Dintr-un om timid, am devenit mai curajos și mai încrezător în ceea ce poate face Domnul prin mine, am o dorință tot mai mare de a veni în ajutorul oamenilor prin harul Lui și de a le îndrepta atenția către El!

Care sunt sursele care îți oferă motivație pentru implicarea în această lucrare?

• Dumnezeu este sursa principală. Dragostea Sa pentru mine m-a îndemnat să mă angajez înaintea Cerului să fiu un braț întins spre salvare pentru aceia pe care i-am neglijat, dar pe care doresc să nu-i mai neglijez.

• Iubirea lui Dumnezeu pentru mine și pentru oameni, prin exemplul pe care mi l-a dat Domnul Hristos în umblarea Lui pe pământ, în umilința Lui, în căutarea Lui după oile pierdute, printre care am fost și eu și Îi mulțumesc că m-a găsit.

• Salvarea sufletelor, experiențele personale pe care le am din această mare lucrare.

• Chemarea pe care am primit-o din partea lui Dumnezeu. Siguranța că El pregătește calea zi de zi când mergi în lucrare.

• O temere că oamenii nu sunt avertizați, nu sunt conștienți că Domnul Isus revine.

• Ascultarea fata de Dumnezeu: „Mergeți și faceți ucenici.” Când lucrezi pentru Dumnezeu, El lucrează pentru tine. Îl avem model pe Domnul Isus, care a lucrat pentru nevoile fizice și cele spirituale ale celor din jur.

• Iubirea și responsabilitatea față de semenii noștri, frumusețea lucrării, împlinirea sufletească.

• În primul rând, Dumnezeu mă motivează pentru a face această lucrare; dorința de a spune și altora ce am descoperit în domeniul sănătății, educației, familiei și, mai ales, în domeniul spiritual.

• Iubirea pentru oameni și dorința de a le spune că sănătatea proprie este influențată de alimentație și stilul de viață.

• Am văzut schimbarea din viața mea în momentul în care am venit în contact cu sfaturile acestor cărți.

• Dumnezeu Își va încheia lucrarea prin intermediul acestei lucrări. Marea Strigare se va realiza într-o mare măsură prin influența acestor cărți răspândite.

• Rugăciunea, Biblia, Spiritul Profetic, nevoia oamenilor, scurtimea timpului.

• Este mijlocul prin care L-am cunoscut pe Dumnezeu și doresc să nu încetez această lucrare decât atunci când va dori El.

• Certitudinea chemării personale, familia, pastorul.
• Bucuria, pacea și liniștea în urma unei zile de slujire.
• Alți lucrători și-au luat timp pentru mine ca și eu să fiu salvat. Domnul m-a iubit.

• Prin această lucrare, se poate ajunge cel mai bine la oameni. Doresc să nu mă mai mustre conștiința că nu fac nimic pentru lucrarea Domnului.

• Spiritul Profetic și mai ales cartea *Evanghelizarea prin literatură*, care prezintă lucrarea aceasta ca având o importanță maximă în lucrarea finală de avertizare a omenirii.

• Dorința ca Domnul să vină cât mai repede.

• Intervenția lui Dumnezeu în viața mea, prețul plătit pentru mine și semenii de către Hristos, chemarea și implicarea Bisericii în această lucrare, invitația Editurii „Viață și Sănătate”.

• Mesajul de dragoste al lui Dumnezeu, mesajul revelației iminente a lui Isus, starea de întuneric a oamenilor, Biblia, experiențele cu Dumnezeu, rugăciunea.

(Evaluări realizate cu ocazia Congresului Colportorilor din toamna anului 2010.)

Mai este loc

Este evidentă binecuvântarea și în mod special creșterea spirituală a celor care sunt implicați activ în slujirea lui Dumnezeu. Toți cei care se consacră pe deplin chemării de a pregăti oameni în vederea iminentei reveniri a Domnului Isus vor constata că, pe măsură ce slujesc altora, starea de apatie laodiceeană este transformată și împropătată de un simțământ al utilității, al împlinirii, caracterul lor este transformat, cresc în har, iar binecuvântarea divină îi însoțește în orice domeniu al vieții.

Dacă în urma citirii acestor mărturii, inima ta a fost atinsă de Duhul lui Dumnezeu, dacă simți o lipsă în viața ta spirituală, dacă nu ești împlinit, dacă experimentezi o pierdere a dragostei dintâi, te invit să primești provocarea și soluția de care a beneficiat și văduva din Sarepta, care poate fi un simbol pentru Laodiceea. Resursele ei de supraviețuire erau la limită, așa cum în sufletul tău poate că n-a mai rămas decât „un pumn de credință și puțină speranță”. Perspectivele unei morți spirituale sunt foarte reale. Dar Domnul, care te iubește și care cunoaște nevoia ta, ia inițiativa și-ți trimite o chemare de a pune în slujba Lui puținul pe care-l mai ai. El îți promite că dacă vei investi mai întâi puținele resurse în cauza Lui, acestea vor crește și vei avea posibilitatea să rezisti în acest timp de secetă spirituală. Printr-o consacrare deplină, viața din belșug va începe și va fi încununată de o manifestare deplină a Duhului Sfânt sub forma ploii târzii.

Sunt multe domenii unde poți slui. Roagă-L cu sinceritate pe Domnul secerișului să-ți descopere locul potrivit pentru tine în lanul Său. Citește cartea *Evanghelizarea prin literatură* și dacă vei înțelege că în domeniul acesta sunt folosite resursele tale, cu smerenie, dar și credință, răspunde: „Iată-mă, trimite-mă!” Ne bucurăm să-ți spunem bun venit în familia noastră – a evangheliștilor cu literatură.

* Coordonatorul Departamentului de Colportaj, Uniunea de Conferințe

ÎNCEPE SĂ TRĂIEȘTI

prin ochii tinerilor

Daniel Chirileanu*

Conferința Oltenia

A fost pentru prima dată după Revoluția din decembrie '89 când Biserica Adventistă a organizat la nivel național o campanie evanghelică pentru tineret. Cum a fost? A fost bine? A fost rău?

Aș putea să afirm că a fost bine, pentru că ne-am gândit la un segment de vârstă foarte important, și a fost rău pentru că ne-a venit în minte atât de târziu o asemenea idee. A fost bine pentru că au venit sute de tineri pe teritoriul Conferinței noastre. A fost rău pentru că noi și tinerii noștri nu am fi știut să fim mai prietenoși. Dacă am fi fost mai apropiați de alți tineri, atunci participarea ar fi putut să fie și mai bună.

A fost bine pentru că s-a vorbit pe limba tinerilor și a fost rău pentru că n-au fost decât patru seri.

A fost bine dacă am făcut cu toată dragostea și cu bunătate ceea ce am făcut (invitații, protocol etc.) și a fost rău dacă am făcut doar superficial. A fost bine că s-a făcut și ar fi rău dacă ne-am oprit aici!

În concluzie, consider că este esențial ca eforturile noastre să fie legate de lucrarea Duhului Sfânt. De aceea să ne smerim inimile și să lucrăm în simplitatea Mântuitorului nostru, pentru ca cei care au venit

mai ales pentru abordarea inedită. Cred că programul de o oră a fost prea scurt. Personal, consider că o oră și jumătate ar fi fost o durată optimă. (Narcis Ardelean – director Departament Tineret, Conferința Banat)

Conferința Moldova

Siretul este un oraș cu 9.000 de locuitori din nordul județului Suceava. O biserică adventistă cu mai puțin de 20 de membri, fără niciun tânăr sub 30 de ani, a primit cu multă bucurie vestea organizării programului „Începe să trăiești!”. Deschiderea cadrelor didactice față de acest program a fost mare ceea ce a facilitat oferirea de invitații tuturor elevilor, care totalizează peste 1.000 de tineri.

Acest NET, pentru Siret, a fost un eveniment foarte bun, o ocazie în care L-am putut prezenta pe Dumnezeu, Cuvântul Lui și postul Speranța TV ca unul dintre mijloacele foarte bune de a găsi răspunsuri.

(Pastor Daniel Răstocă)

Toate liceele din municipiul Botoșani au fost anunțate despre lansarea programului „Începe să trăiești!”. Pentru întâmpinarea celor doritori, organizatorii (pastorii din zonă împreună cu liderii) au închiriat o pizzerie din oraș unde și-au invitat colegii și prietenii pentru a urmări prezentările din seria „Începe să trăiești!”. Astfel, în jur de 100 de tineri din Botoșani și din împrejurimi au acceptat provocările. O parte dintre cei care au frecventat întâlnirile de la pizzerie și-au exprimat dorința de a continua regulat întâlniri cu un caracter spiritual.

(Pastor Dorin Cristea)

Ca în orice lucru de după Eden, nu prea mai abundă nuanțele. Experiența „Începe să trăiești!” are culoarea aleasă de noi. Pentru că atunci când e vorba despre salvare și eforturile de a o realiza, Dumnezeu lucrează numai cu alb. Hainele albe, păcatele albite, fila albă. Dacă apare și negrul este evident că acesta rămâne doar contribuția noastră sau existența păcatului.

Adunăm aici câteva opinii, mărturi, impresii. Suntem convinși că la unele dintre ele veți putea adera și dumneavoastră.

Conferința Banat

Cred că, într-un târziu, Biserica Adventistă din România și-a făcut curaj și a pășit în apele Iordanului. Dat fiind fenomenul de îmbătrânire a Bisericii, acest gen de acțiuni devin necesare „ca aerul”. Cred că este nevoie să se producă, pornind de la experiența câștigată, și alte programe pentru copii, adolescenți și tineri. Asemenea programe trebuie să fie de sine stătătoare și nu doar introduceri la alte programe. Trebuie să se producă programe specifice diferitelor categorii de vârstă avute în vizorul Departamentelor de Copii și Tineret. Cred că difuzarea pe internet și la televiziune devine mai eficientă. Dacă se organizează și întâlniri la biserici, acestea trebuie să iasă din tiparul clasic al serviciilor divine. Legat de cele patru seri în care programul s-a adresat în mod direct tinerilor, aș spune că a fost pe placul celor vizați,

Aprilie 2011 – www.curieruladventist.ro

și cei care vor mai veni să rămână prinși în „net-ul”¹ Evangheliei, pentru a trăi veșnic.

(George Șchiopu – director Departament Tineret, Conferința Oltenia)

Conferința Transilvania de Nord

O MARE PROVOCARE! – așa cred că s-ar descrie cel mai bine evenimentul anului evanghelic pentru TINERi – ÎNCEPE SĂ TRĂIEȘTI!

A fost PROVOCAREA PROMOVĂRII! Într-o lume suprasaturată de informații și evenimente, o lume în care banalul este ridicat la grad de cinste, e greu să promovezi VALOAREA!

Astăzi, internetul este o forță și joacă un rol important în viața noastră. Campaniile de promovare, clipurile promo, concursurile – toate acestea au făcut ca acest eveniment să fie cunoscut și așteptat cu nerăbdare!

PROVOCAREA MESAJULUI! IDENTITATE, LIBERTATE, PRIETENIE și DESTIN.

Acestea sunt teme actuale pentru o generație în derivă.

PROVOCAREA FORMEI!
Cum să transmiți mesajul Evangheliei într-o formă care să nu distorsioneze mesajul, dar, în același timp, să fie relevant pentru generația tânără? Personal, consider că aici a fost unul dintre cele mai mari plusuri ale acestei campanii. A fost altceva!

În final rămâne provocarea: ÎNCEPE SĂ TRĂIEȘTI! Acceptă provocarea! Sunt atât de multe oportunități prin care poți să-L slujești pe Dumnezeu!

(Emanuel Ban – director Departament Tineret, Conferința Transilvania de Nord)

Conferința Transilvania de Sud

Evanghelizearea de Tineret în limba maghiară – impact asupra tinerilor

Psalmii 110:3 – „Poporul Tău este plin de înflăcărare când îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine ca roua.”

Cu aceste cuvinte putem să descriem programul de evanghelizeare: „Secretele tineretii durabile.” La început, tinerii au fost foarte înflăcărâți, i-am văzut împărțind invitații pe stradă, în cutiile poștale și din casă în casă. Au spus: „Ce bine că, în sfârșit, cineva s-a gândit și la noi”, „Ne-a plăcut, a fost super, dar prea scurt”.

Participarea era ca și când oștirea trebuie să meargă la război, este mai plăcut să rămâi acasă și să te uiți la Speranța TV. Totuși, în cele 26 biserică care au organizat evenimentul au participat foarte mulți tineri.

Mai ales experiențele tinerilor prezentate în cele patru emisiuni au înviorat sufletul tuturor celor care

au vizionat programul, așa cum udă roua o floare în amurg.

(Szász-Cserei Géza – director Departament Tineret, Conferința Transilvania de Sud)

CONCLUZIE

Pentru cei ce au văzut în NET 2011 o oportunitate, un motiv, chiar și numai un pretext pentru motivare și implicare experiența este una luminoasă, albă, oricare ar fi cifrele și statisticile imediate. Un rezultat important este și trezirea la realitatea misionară a acestui moment (poate că ne trebuia un moment în care după ce zicem ca și viteazul: „... voi face la fel ca mai înainte”, să constatăm că „mai înainte” a fost, iar acum situația cere mai multă dependență de Dumnezeu.

Așezând acest efort în mâna lui Dumnezeu, cred că ne putem aștepta ca El să valorizeze orice strădanie depusă cu inimă curată și hârnice.

E foarte limpede că este nevoie de un mesaj specific pentru tineri, că mesajul nu poate fi în viitor doar un preludiu la o altă întâmplare. Nu ne rămâne decât să-L laudăm pe Dumnezeu pentru inimile cu care ne-am întâlnit datorită programului „Începe să trăiești!”, să cerem iertare dacă nu am fructificat ocazia, din comoditate sau necredință, și să așezăm înaintea Lui un plan special pentru tineri în viitorul cât mai apropiat.

¹ Net – Plasă, rețea, (lb. engleză)

*director Departament Tineret, Uniunea de Conferințe

La odihnă

Pentru familia Asaftei din localitatea Bogdănești, județul Bacău, luna martie a anului 2011 va rămâne ca o amintire tristă. Paradoxal, în luna cunoscută ca fiind a vieții și a mamei a avut loc decesul cu totul neașteptat al mamei familiei.

Sora Maria Asaftei s-a născut în anul 1947 într-o familie numeroasă și încercată greu prin moartea tatălui. Faptul că s-a confruntat cu necazuri de mică a făcut ca sora Asaftei să aibă o înțelegere specială față de oamenii care treceau prin necazuri. Își făcea din casa lacrimilor propria casă, încurajând și aducând speranță celor care sufereau.

În anul 1968 s-a căsătorit cu Gheorghe Asaftei, iar Dumnezeu i-a binecuvântat cu cinci copii. De atunci, copiii au constituit subiectul permanent al rugăciunilor și mijlocirii ei. Unul dintre aceștia, Mugurel, a ales să se dedice slujirii pastorale, fapt care i-a produs multă bucurie sorei Maria.

În dimineața zilei de 17 martie, sora Maria Asaftei nu s-a mai trezit la viața aceasta întunecată. Dar a murit în nădejdea că se va trezi în dimineața învierii, în Primăvara veșnică.

Reflecții despre „Secretele unei vieți încrezătoare”

Szász Ernest*

Ultimul modul al ciclului de conferințe a urmărit dezbaterăa unor teme biblice de actualitate. Moderatorul programului, Czinkota András – director Centru Media Adventist din Ungaria –, i-a avut ca invitați pe prof. dr. Szigeti Jenő, dr. Magyarosi Barna, Kovács-Bíró János și Ördög Robert.

Banga-Jánosy Emil, realizatorul de emisiuni în limba maghiară la Speranța TV, a fost gazda celor 24 de ocazii. Tot dumnleului a fost moderatorul emisiunilor „Dialog” – ediție specială, realizată cu invitați din România, Ungaria, Belgia și Serbia.

Programul „Secretele unei vieți încrezătoare” a fost susținut de o armată de voluntari, care s-au implicat în diferite domenii de slujire: împărțire de invitații, pregătirea și susținerea site-ului oficial al programului, diaconia sălii, standul de carte, grupe de rugăciune, traducători, corectori, sincronizare etc. Una dintre grupele de rugăciune pe toată durata prezentărilor a „slujit” din umbră într-o sală anexă. Acest lucru a oferit siguranță și încurajare. Participanții la prelegeri, seară de seară, au venit cu solicitări pentru rugăciune de mijlocire.

Care a fost interesul pentru „Secretele unei vieți încrezătoare”?

Cele 24 de teme înregistrate în frumoasa sală „Ansamblul Artistic Mureșul”, din Târgu-Mureș, au fost transmise atât prin Speranța TV, Radio Vocea Speranței, cât și prin internet în direct: [www. Bizakodoelet.ro](http://www.Bizakodoelet.ro)., sperantatv.ro, rvs.ro, incepesatraiesti.ro și remenyvtv.hu.

Evenimentul a fost urmărit în direct de multe persoane la întâlnirile publice organizate în biserici locale atât în țară, cât și în străinătate. Emisiunile au fost vizionate în grupe organizate în familii sau acasă, în particular. Posturile TV

Încheierea evanghelizării „Începe să trăiești!” a însemnat demararea ultimelor pregătiri pentru ceea ce mulți o numesc simplu „NET maghiar”. În mod înțelept, Uniunea a hotărât lansarea acestui proiect în vederea împlinirii misiunii în ce privește predicarea Evangheliei „tuturor neamurilor”.

Ciclul de conferințe biblice „Secretele unei vieți încrezătoare”, prezentat în limba maghiară, cu subtitrare în limba română, s-a desfășurat în perioada 18 februarie-13 martie.

Acesta a fost primul NET în limba maghiară din istoria Bisericii Adventiste. Felicitări Uniunii noastre pentru inițiativă și susținere!

„Secretele unei vieți încrezătoare” a cuprins 24 de prezentări împărțite în patru module.

Primele patru ocazii au fost destinate în mod special tineretului. Atât experiențele de viață relatate de tineri, cât și mesajul biblic prezentat de pastorul Kalocsai Tamás au oferit ajutor în identificarea scopului vieții și găsirea Prietenului adevărat.

Cele trei subiecte de sănătate au fost susținute de dr. Nagy Vilmos, dr. Gáspár Zsolt și dr. Ósz Farkas Ernő. Specialiștii menționați au vorbit pe înțelesul tuturor despre valoarea sănătății, dependențele noastre zilnice și despre actualitatea celui mai vechi codex de sănătate.

Partea biblică, de 10 zile, l-a avut ca vorbitor pe pastorul Kovács-Bíró János, originar din Transilvania. În prezent locuiește în Anglia și slujește ca director în cadrul Diviziunii Trans-Europa. Prin prezentările sale pline de căldură și naturalețe a oferit răspuns din Biblie la frământările omului modern. Prelegerile biblice au atras multă lume, astfel că sala închiriată a fost arhiplină. În medie, au participat peste 435 de persoane/seară, dintre care aproximativ 170 au fost vizitatori.

zonale, TTM Târgu-Mureș și RTT Brașov – cu o acoperire însemnată – au transmis programul în reluare. Ar fi imposibil să avansăm o cifră cu privire la cei care, într-un fel sau altul, au participat la NET, dar următoarele date vorbesc despre interesul manifestat față de acest eveniment.

În perioada 18 februarie-13 martie, au fost accesări pe internet din 77 de țări. Cele mai multe accesări au fost din România, Ungaria, Spania, Italia, SUA, Germania, Franța, Serbia, Anglia, Austria, Canada, Moldova etc. Pe cele 4 pagini web monitorizate (sperantatv, rvs, incepsatreiesti, bizakodolet) au fost în total 137.426 de vizitatori unici și 418.596 de afișări. Pe 25 februarie, site-ul sperantatv.ro a fost accesat de 8.461 de vizitatori unici.

Cum a fost recepționat programul?

„Mă bucur că am putut urmări această prelegere minunată. În viața mea spirituală au avut loc multe schimbări. Citesc mai mult și rezerv timp mai mult pentru relația mea cu Dumnezeu. Am 16 ani și acum am realizat ce Dumnezeu minunat avem. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei care au contribuit la realizarea acestor prelegeri” – scrie prin SMS o tânără maghiară din Transilvania.

„Mă numesc M. G. Am 44 ani, locuiesc în București, sunt familist cu 6 copii, ortodox. V-am urmărit primele 6 cuvântări de la Târgu-Mureș și doresc să vă felicit pentru substanța acestora și pentru pregătirea lor. Felicitări! Abia aștept următoarele 4 cuvântări.”

„Am urmărit prelegerile împreună cu bisericile – de limba română – pe care le păstoresc și reacțiile sunt deosebit de favorabile. Felicitări! Mă interesează de unde le pot descărca pentru a le prezenta și în celelalte comunități care nu le-au urmărit în direct” – scrie D. N., pastor adventist.

„În fiecare seară, împreună cu familia urmărim ciclul «Secretele unei vieți încrezătoare». Suntem fericți că facem parte din această mare familie a așteptătorilor revenirii Domnului Hristos. Vă transmit și gândurile de apreciere ale fraților români din Castellon, care urmăresc prelegerea. Maranatha!” – Acesta este mesajul sorei Hota Magdolna din Spania.

„Eforturile voastre nu sunt în zadar. O doamnă mi-a relatat cu entuziasm că în fiecare seară urmărește prelegerile. Astăzi, fiica mea a fost întâmpinată la liceu de o colegă cu vestea că aseară împreună cu cercul ei de prieteni au urmărit emisiunea și a fost încântată. Doar Dumnezeu știe câte persoane aud prin aceste prelegeri, poate chiar pentru prima oară, mesajul Evangheliei.” – Zolyomi Renáta, trezorierul Uniunii Adventiste din Ungaria.

„Încă trăim febra binecuvântată a NET-ului de la Târgu-Mureș. Oriunde mă duc în Voivodina, mă întâlnesc cu români și maghiari care îmi spun că au urmărit «Secretele unei vieți încrezătoare». Dorim să pregătim DVD-uri ca să le punem

la dispoziția celor interesați” – mărturisește pastorul Ördög Robert din Serbia, unul dintre invitații la masa rotundă care a urmat seriei de conferințe.

Concluzii

Evangelizarea prin satelit a fost calea deschisă de Dumnezeu pentru vestirea Cuvântului. Nu putem vorbi încă despre seceriș, dar de acest lucru se îngrijește Duhul Sfânt. Totuși, misiunea noastră nu s-a terminat. Acum este timpul potrivit pentru a-i descoperii și slujii pe cei din jurul nostru sau aflați în zone albe care au fost mișcați de Cuvântul lui Dumnezeu și pe buzele lor se găsește întrebarea lui Saul din Tars: „Doamne, ce vrei să fac?” Dumnezeu ne-a încredințat răspunsul la această întrebare! Secerișul este mare. E timpul ca secerătorii să slujească cu devotament.

Pentru mine a fost un privilegiu că prin harul lui Dumnezeu mi s-a încredințat responsabilitatea coordonării NET-ului în limba maghiară. Sunt recunoscător Domnului pentru ajutorul oferit, pentru ceata colaboratorilor devotați – locali și echipa Speranța TV – care, din dragoste pentru Dumnezeu și oameni, au slujit cu credincioșie. Știu că nu toate au fost perfecte. Nedesăvârșirile și greșelile ne aparțin și ni le asumăm. Pentru lucrurile bune slava I se cuvine numai Stăpânului nostru, Dumnezeu.

În loc de încheiere vă împărtășesc mesajul pastorul Kovács-Bíró János:

„Este onorabil și binecuvântat să stai la dispoziția lui Dumnezeu. Sunt recunoscător Domnului că am putut participa la evangelizarea organizată la Târgu-Mureș. A fost o minunată lucrare de echipă. Am simțit conducerea lui Dumnezeu. A fost o mare bucurie să văd cum, de la o seară la alta, numărul de oaspeți creștea consecvent. Pentru pastorii și membrii Bisericii care se vor implica în lucrarea de consolidare le doresc entuziasm și consecvență. Iar sufletelor care au făcut pași de apropiere de Hristos, le doresc să și ajungă în brațele Mântuitorului.

Să ne întărească făgăduința divină din Isaia 55:11 – «Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.»”

*Secretar, Conferința Transilvania de Sud

definiție simplă a libertății ar fi că omul este liber atunci când poate acționa în acord cu dorințele sale în absența constrângerii. Însă există o problemă: s-ar putea ca libertatea de care dispui tu să însemne subjugarea libertății altuia, ceea ce nu este corect. Aici intervine responsabilitatea actelor tale.

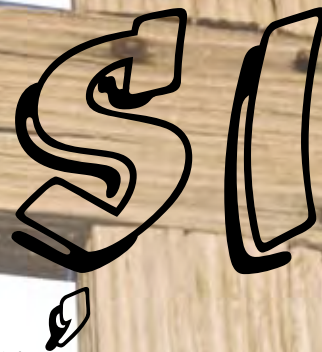
Uneori însă, noi, oamenii, nu știm să facem diferența între cele două, abuzând de drepturi și uitând de responsabilități. Cine și cum descoperă granițele celor două este o provocare nu numai a societății, ci și a Bisericii.

Biblia folosește pentru toate acțiunile proprii o oglindă, viața celorlalți; fă-le celor din jur ce îți place ție și atunci ești liber și responsabil.

Dumnezeu, prin creație, a așezat niște granițe, pe care apariția păcatului nu le-a șters. În cartea Geneza, capitolul 4, dialogul dintre El și Cain descoperă acest lucru. Chiar dacă păcatul nu a fost creat de Dumnezeu, el are un început, acest început găsim în cel rău. În ceea ce-l privește pe Cain, deși păcatul „pândește la ușă”, el are libertatea să-l stăpânească.

**9-16 aprilie:
Săptămâna
Libertății
Religioase**

LIBERTATE

Cain nu ține cont de acest lucru și de aici apar ura religioasă, distrugerea și prima persecuție din istoria biblică. Consecințele sunt teribile: fuga, frica, omorul și blestemul. Cain nici nu încearcă măcar să se dezvinovățească, ci emite chiar judecăți la adresa lui Dumnezeu, decidând felul în care trebuie să te închini, decizie care îi aparține doar lui Dumnezeu.

Păcatul pune un zid între om și Dumnezeu, iar refacerea relației se poate face doar pe calea revelată de Dumnezeu – jertfa animalului, care era o preînchipuire a Jertfei Lui. Orice altă alegere a ta descoperă un drum înfundat, cu consecințe dramatice – ură, mânie, supărare. Cain se așază în locul lui Dumnezeu în ceea ce privește dreptul de a exista, de a da viață; el hotărăște nu numai cum, ci și cât să trăiască Abel. Este lipsit de etică, nu ai dreptul să iei ceea ce nu poți da, în cazul de față fiind vorba despre viață.

Putem face o aluzie și la lipsa de interes: „Nu știi unde este fratele meu”, transformându-l pe Cain, prin atitudinea sa, într-un tip inuman. În viața lui Cain se creează ceva, și anume frica, teama pentru viață, de aceea acumulează, zidește și viața i se transformă într-o continuă nesigurantă.

Dumnezeu a anticipat atitudinea omului, aceea de a uita și a oferit o soluție în Legea morală.

Libertatea autentică are ca fundament, în primul rând, respectul pentru Dumnezeu. Ca să fii liber, trebuie să-L cunoști pe unicul Dumnezeu, care este duh și adevăr și al cărui nume trebuie rostit cu respect. Un astfel de Dumnezeu oferă timp pentru întâlnirea cu El, timp de părtășie, realizând schimb de valori, atât dezvoltarea personalității, cât și a slujirii.

Apoi, a fi liber înseamnă și a recunoaște și a-ți respecta originea, a-i respecta celui-lalt atât proprietatea, familia, viața, cât și comandamentele de viață.

Dumnezeu a prevăzut tendințele umane și a avertizat că aceste lucruri trebuie puse în conștiința copiilor, ca temelie a educației lor.

Condițiile vitrege sau timpurile bune nu sunt argumente pentru a uita sau pentru a păstra Legea. Iosif a fost același om în temniță, acasă la tata, sau pe tron; și-a iubit frații în tinerețe, când i-a căutat trei zile pentru a le oferi mâncare, și i-a iubit mai târ-

ziu, când îi regăsește cu lacrimi de fericire în împlinirea visului profetic – el pe tron, ei la picioarele lui. Deși a fost tratat cu uitare, trădare, răutate de către cei din jur, deviza lui Iosif a fost întotdeauna respectul pentru Dumnezeu și pentru frații săi, respect ce i-a conferit pace, o conștiință liniștită și certitudinea că Dumnezeu este la cârmă: „Dumnezeu va fi cu voi și vă va aduce înapoi în țara părinților voștri” (Geneza 48,21). Iosif nu L-a uitat pe Dumnezeu și nici Dumnezeu pe el. De aceea, limita dintre libertate și responsabilitate este dată de grija lui Dumnezeu de a nu uita libertatea oferită de Legea morală.

Dumnezeu S-a jertfit pentru a păstra libertatea

Existau diferite căi prin care universul putea să fie redirecționat, dar Cerul a ales-o pe cea a jertfei. Granița dintre libertate și responsabilitate o înțelegi cel mai bine la cruce.

În privirea lui Isus răstignit, Petru a înțeles limitele minciunii și ale trădării și a acționat în consecință. Tot aici, Ioan s-a transformat din „fiul tunetului” în fratele lui Isus și „ucenicul iubit”.

Toma devine credincios, dar și credibil prin prisma rănilor crucii. De fapt, toți ucenicii înțeleg solia crucii, –temelia eliberării și a obținerii dreptului de a fi liberi prin jertfă.

Pentru a înțelege într-un mod profund aceste lucruri, este nevoie de meditație, rugăciune și inspirație divină. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți facă dreptate atunci când ești năpăstuit, bârfit sau batjocorit pe nedrept. Apoi, dacă cineva are nevoie de iertare, oferă-i-o tu prin jertfă.

Nu uita, iertarea costă renunțarea la un drept legitim de dragul salvării. Aceasta nu înseamnă doar trecerea cu vederea a consecințelor, ci și împărtășirea poverii vinovăției celuilalt.

La urma urmei, întâlnirea dintre libertate și responsabilitate este descoperită și înțeleasă când este privită cu respect la cruce, iar ISUS a exemplificat acest lucru pentru tine.

De aceea este necesar să mergi la locul întâlnirii cu El, să devii liber și să primești responsabilitățile acestei libertăți, devenind un apostol al ei.

Dragoș Mușat, directorul Departamentului Libertate Religioasă, Conferința Banat

Atelierul „Tabita” din Constanța este un atelier de croitorie special, amenajat în anexele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Viile Noi, Constanța. Atelierul a fost inaugurat pe data de 1 februarie 2008, la inițiativa familiei Iulian și Veronica Vladu. Acesta este dotat cu 13 mașini de croitorie industriale și își propune să vină în întâmpinarea nevoilor sociale ale diferitelor categorii de persoane, în special defavorizate, prin articolele de îmbrăcăminte și lenjeriile de pat pe care le confecționează, în mod voluntar, un număr de aproximativ 20 de persoane care lucrează sub imboldul mottoului: „Prin mâna mea descopăr bucuria ta!”

Doamna Veronica Vladu, designer vestimentar, este coordonatoarea Atelierului „Tabita” din Constanța și totodată motorul principal ce pune în mișcare proiectele atelierului.

Specificăm faptul că voluntarii acestui atelier investesc sistematic o parte din timpul, din îndemânarea și din talentul lor fără a fi remunerați în niciun fel, singura satisfacție fiind închinarea la Dumnezeu prin slujirea semenilor după modelul Tabitei, o ucenică a lui Isus din vremea apostolilor, care le aducea bucurie oamenilor prin „o mulțime de fapte bune și milostenii” (Faptele apostolilor 9:36). De asemenea, toate contribuțiile donatorilor (de orice fel) sunt reinvestite în realizarea bunurilor pentru beneficiari.

Până acum, Atelierul „Tabita” a finalizat numeroase proiecte pentru 13 fundații și asociații din România, toate aceste proiecte desfășurându-se gratuit. Un singur click pe internet ([atelier.tabita](http://atelier.tabita.ro)), la un motor de căutare obișnuit, îți va aduce mai multe informații despre noi.

Cum pot să ajut Atelierul „Tabita” din Constanța? Ce pot face eu? Dacă inima ta rezonază cu aceste proiecte și cu nevoile acestor oameni, (1) poți participa și tu ca voluntar în Atelierul „Tabita”, (2) poți oferi materiale textile, consumabile și mașini de cusut sau (3) poți susține financiar Atelierul „Tabita” prin donațiile tale, toate acestea contactând-o telefonic pe coordonatoarea atelierului, doamna Veronica Vladu, la numărul de telefon: +40 (723) 360741.

Deși este un proiect ce se desfășoară în anexele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Viile Noi, Constanța, oricine este bine-venit să participe voluntar, indiferent de religia pe care o îmbrățișează.

Dacă știi persoane cu diverse nevoi sociale aflate în dificultate, nu ezita să ne contactezi.

Robert Georgescu, pastor, Constanța

Aprilie 2011 – www.curieruladventist.ro

Cititul - ca un drum

Laurențiu Nistor*

Scrisul și cititul sunt deprinderi cu care cei mai mulți dintre noi operăm zilnic. Citim numărul traseului de autobuz și direcția acestuia; citim etichete de produse, pe ambalaje de alimente, extrase de cont, iar ceea ce ne interesează mai mult citim și mai cu atenție. Uneori citim de două sau mai multe ori, dacă oferta este prea bună. Cititul face parte din normalul vieții noastre. Aproape nu există zonă a vieții în care să nu citești: marca unei anvelope, afișe publicitare, internetul, școala, facturile și câte altele. Din privilegiu, cititul a devenit o necesitate.

Cititul este un drum cu două sensuri. Îl unește pe cel ce scrie cu cel ce citește. Ceea ce citim capătă sens în funcție de cum reacționează mintea noastră la cele citite. Indicațiile rutiere ne spun ceva, dacă ne interesează ce scrie pe ele. Însă indiferent de interesul nostru, cele scrise au sens, fie cel intenționat de autor, fie cel văzut de cel ce citește. Ce facem ulterior cu cele citite arată relația dintre noi și realitatea descrisă de autor. Iar dacă mesajul e personal, ceea ce se va descoperi va fi relația dintre noi și autor.

Pe lângă purtarea acestor mesaje, cartea este mijlocul prin care cuvintele adunate pot rezista timpului și generațiilor. Cărțile sunt strângerea celor gândite, simțite, crezute de alții înaintea noastră. Considerate cândva obiecte scumpe de artă și apanajul celor bogați, astăzi cărțile au devenit accesibile, încât, oferite cadou, nu mai reprezintă un dezastru financiar înobilator, ci sunt un semn al prețurii gândirii – atât a scriitorului, cât și a cititorului. De aceea cartea rămâne un dar select.

Cititul este, în esență, aprecierea umanității celorlalți, nu doar a propriei persoane. Cărțile citite dezvăluie respectul pentru gândul celuilalt, indiferent dacă suntem de acord cu el. De aceea o bibliotecă bogată și citită trezește întotdeauna respect.

Cel care scrie, o face dintr-un profund simț al „împreunăității”, al „dezînsingurării.” Atunci când un gând ne face să vibrăm de bucurie, de durere, sau sufletul ne este plin

de vești bune – avem dorința de împărți și cu cei de lângă noi ceea ce ni se întâmplă. Iar când realitățile, gândurile, credințele sunt prea importante, scriitorul face eforturi serioase pentru a se asigura că și cei care nu sunt lângă el să afle cele găsite sau trăite de el. A scrie pe stâncă credința (Iov), a păstra gândurile altora pe pergament (cărțile lui Pavel de piele), pe hârtie, în format digital – cartea – în orice formă ar fi, arată că suntem creați să avem comuniune și părtășie, suntem creați să nu fim singuri. Și chiar dacă păcatul a dus singurătatea la apogeu, prin granițe, distanțe și moarte, în om este dorința de a lupta împotriva a ceea ce îl lipsește de normalitatea frumoasă cu care l-a dăruit Dumnezeu.

Aflat în tensiunea dorinței de comuniune, nu doar cu cei cu care poate vorbi imediat, omul scrie și citește. Scrie pentru că o carte nu are limitele unei persoane. Scrie pentru că viețile și istoriile necomunicate mor, și citește pentru a afla gândurile altora; citește pentru că necitite valorile stoarse din suferința aproapelui se vestejesc, se pierd și nu se știe dacă vor mai fi găsite vreodată.

Din această grijă, părintele încearcă să dăltuiască în copilul său valorile care-l vor face om, iar un autor scrie în perspectiva ecoului interior pe care-l vor avea cei ce îi vor citi cartea.

Memoriale pentru suflet

Cărțile sunt valorile autorilor concentrate ca memoriale¹ de așezat în suflet. Ele sunt ceea ce rămâne cu adevărat după o generație, în speranța că pe experiența ei se poate clădi. Ca părinți, oamenii speră că transmițând ceea ce au învățat, ceea ce a fost frumos și sănătos în viața lor, va fi prezent și în copiii lor, iar ceea ce este dăunător va fi evitat. Valorile sunt supuse testului de integritate al timpului. Ele se distilează, iar generațiile ce vin urmează să evalueze și să susțină sau nu adevărul afirmat de înaintași. Omul recent se întâlnește cu omul care a trăit înaintea lui și mai departe își alege viața.

Însă în orice punct al timpului ar face omul această alegere, el se va raporta la veșnicie, mai ales pentru că nu o are. Dar, când are la dispoziție ceea ce a scris Creatorul, omul se întâlnește cu realitatea vieții dăruite de Dumnezeu, viață al cărei viitor nu se mai termină, întrucât am cunoscut gândurile lui Dumnezeu² – El S-a lăsat citit.

**De ce este importantă
lectura?**

Ce dă valoare unei cărți?

**Cum se raportează
credinciosul sau omul
religios la carte?**

Din perspectiva cunoașterii Celui Veșnic, dorința de a scrie și de a fi citit poate fi rezumată în exclamația lui Iov: „Oh! Aș vrea ca vorbele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte. Aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier și cu plumb în stâncă pe vecie... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ” (Iov 19:23-25). Speranța lui este că, astfel, experiența va răsună în sufletul celui ce va citi, se va actualiza atunci, iar credința lui împărtășită îi va salva și pe alții.

Este extraordinar că deși istoria lui Iov a avut loc cu peste 3.000 de ani înainte de noi, cartea lui a apărut.³ Putem citi afirmațiile credinței sale, deoarece, prin providența lui Dumnezeu, cuvintele sale au fost scrise chiar într-o carte.

Însă afirmațiile lui fac parte din revelația lui Dumnezeu. Prin cuvintele sale, El S-a descoperit. Și, deoarece „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac”, atunci când veșnicia credinței și a spuselor va fi testată, Iov se va scula din țărână, Îl va vedea pe Cel în care a crezut și a cărui credință a afirmat-o.⁴

Limba Împărăției

Cuvintele lui Iov răsună. Au fost citite de milioane de oameni. Ele sunt reorientate de către providența lui Dumnezeu către noi. Oare, e posibil să nu le citim? Necitirea lor afirmă dureros că omul s-a înstrăinat de Dumnezeu, de sine și de ceilalți. El nu are nevoie să citească. El știe.

În el nu e nevoie să rezoneze niciun gând străin, nicio altă părere, dialogul e inutil. El știe, se descurcă, este apt. În el este maxima competență și măsura tuturor lucrurilor. Si(n)gur, dar apt. În esența ei, această cutezanță fatidică și fatală amintește de Ikar, un ecou mitologic al încăpățânării stupide a lui Lucifer. El nu a mai avut nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Iar când omul nu mai citește, i se strică mecanismul de percepție a lui Dumnezeu – nevorbind și necitind o limbă o uiți. De aceea Domnul ne-a lăsat o bibliotecă: 66 de cărți, scrise de-a lungul a multe mii de ani – Cărțile Sfinte (tradițional numite Sfintele Scripturi). Citindu-le, reînvățăm cuvintele vieții veșnice. Astfel le vom putea recunoaște în jur și, dacă nu le găsim, le putem spune noi. Apostolul Pavel a citit mai mult decât îi era necesar unui rabin competent. Și, grație acestui fapt, a recunoscut Cuvântul lui Dumnezeu în scrierile lui Epimenide. Prin intermediul lui, poetul grec a fost reținut pe paginile Scripturii.⁵ Prin inspirație, tradiția iudaică susține că Moise a fost scriitorul. Talmudul babilonian, Tractate Bava Batra, 15a-b, iar elemente din textul cărții sugerează că Iov a trăit în epoca lui Avraam.⁵ „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii dintre poeții voștri: «Suntem din neamul lui...»” (Fapte 17:28). Apostolul Iuda a recunoscut ceea ce era citabil în apocrifa carte a lui Enoh.⁶ Aceste instanțe nu indică direcții de înlocuire a Scripturii, nici nu o întregesc, ci reprezintă dovezi ale faptului că, mulțumită unei bune comunicări cu Dumnezeu și cu ucenicii, oamenii au putut recunoaște Cuvântul în locuri surprinzătoare, deoarece pe El Îl puteau recunoaște oriunde. Și le făcea plăcere să Îl caute. Ei puteau să Îl vadă pe Dumnezeu în opoziție cu cei care nici citind Biblia nu Îl găseau pe Domnul, pentru că perspectiva lor se concentra la sine – totul era circumscris sinelui.

Și azi ca atunci, ei citesc în speranța că Dumnezeu va fi o oglindă după chipul și asemănarea lor. Și chiar când se întâlnesc cu Dumnezeu nu-L recunosc, indiferent dacă-L întâlnesc întrupat sau pe pagina scrisă.⁷

Însă cititul, ca și biblioteca Sfintelor Scripturi, rămâne drumul cu dublu sens al acestei întâlniri. Aici putem găsi soluția: să reînvățăm să vorbim de la Cel care este Cuvântul. El ne vorbește și cuvintele Lui ne sunt viață.⁸ Și chiar dacă păcatul a adus singurătatea la apogeu prin moarte, Cuvântul este Cel ce ne aduce iar împreună.⁹

¹ Regi 11:41; Prov. 3:1,2

² Ier. 29:11

³ Tradiția iudaică susține că Moise a fost scriitorul. Talmudul babilonian, Tractate Bava Batra, 15a-b, iar elemente din textul cărții sugerează că Iov a trăit în epoca lui Avraam.

⁴ Iov 19:25,27

⁵ „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii dintre poeții voștri: «Suntem din neamul lui...»” – Fapte 17:28

⁶ Iuda 1:14

⁷ Ioan 5:36-40,45,46

⁸ Ioan 6:63

⁹ Ioan 1:14

Domnul Hristos

vindecător de suflet

Liviu Văduva, pastor, Medgidia

Biblia, Spiritul Profetic și o anumită parte din literatura creștină Îl prezintă pe Isus Hristos nu doar ca pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29), ci, de asemenea, și ca pe Cel care „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănille” (Ps. 147:3). William Miller mărturisește că în studiul Scripturii a descoperit un „bun leac pentru toate bolile sufletului”.¹ Vorbind despre invitația Domnului Hristos: „Veniți la Mine (...) și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28), Ellen White spune că aceste cuvinte „sunt o rețetă pentru vindecarea suferințelor fizice, mintale și spirituale”.² Literatura creștină patristică în special, dar nu numai, descoperă, de asemenea, lucrarea vindecătoare de suflet a lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Chiril al Ierusalimului spunea: „Nu sunt rănille tale mai mari decât știința Doctorului. Lasă-te cu credință în grija Lui, arată-I lui răul care te macină.”³

Păcatul, cauza principală a rănilor sufletești

Esența păcatului este necredința în Domnul Hristos (păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine – Ioan 16:9). Efectul acestei atitudini este autodistrugerea. Ellen White spune: „Ne-am nimicit singuri prin respingerea hotărâtă a iubirii Sale.”⁴ David A. Smedes prezintă mărturia căderii psihice a profesorului de antropologie de la Universitatea Washington din Seattle, Joseph R. Cooke: „Am inventat un Dumnezeu imposibil și am suferit o cădere psihică.”⁵ Comentând această situație, același autor spune: „Credincioșii imaturi și sensibili pot deveni perfecționiști nevrotici, chinuți de vină (...), nefericiți și nemulțumiți.”⁶ Unii dintre noi adoptă idei legalist-perfecționiste, alții idei liberale și poate alții merg în alte extreme. Orice convingere eronată însă, orice îndepărtare de la harul lui Dumnezeu face „ca să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea”. (Evrei 12:15)

Domnul Isus – vindecătorul sufletelor

Mântuitorul poate să-i „tămăduiască pe cei cu inima zdrobită” (Luca 4:18), pentru că I s-a dat „o limbă iscusită, ca să învieze cu vorba pe cel doborât de întristare” (Is. 50:4). Când a fost pe pământ, El „tămăduia orice boală și orice neputință care era în norod”. (În Matei 4:23, apare verbul *terapeuo*, de unde vine cuvântul „terapie”, tradus aici cu „tămăduire”). Ceea ce Domnul Isus a făcut atunci, face și astăzi cu bucurie, deoarece El este „același, ieri, azi și în veci” (Evrei 13:8). Ellen White spune că, „prin El, Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când Planul de Mântuire nu avea să fie împlinit.”⁷ Acest har vindecător îl găsim în Sfintele Scripturi prin lucrarea Mângâietorului ceresc, deoarece, așa cum spune profetul Domnului, „aceeași putere pe care a folosit-o Hristos când a umblat în trup printre oameni se află în Cuvântul Său. Prin Cuvântul Său a vindecat Isus boli și a alungat demoni; prin Cuvântul Său a calmat marea și i-a înviat pe morți; iar oamenii au dat mărturie că era putere în Cuvântul Său.”⁸ Vă invit să ne unim cu Ieremia în rugăciunea lui: „Vindecă-mă Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu și voi fi mântuit, căci Tu ești slava mea!” (Ier. 17:14) Să-I permitem, așadar, Marelui Medic să ofere vindecare sufletelor noastre.

¹ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, București, Editura Viață și Sănătate, 1996, p. 325.

² Ellen White, *Divina vindecare*, București, Editura Viață și Sănătate, 1997, p. 93.

³ Citat de Sorin Săndulache, *Elemente de antropologie creștină*, Cernica, Editura Graphe, 2004, p. 94.

⁴ Ellen White, *Calea către Hristos*, București, Editura Viață și Sănătate, 2008, p. 26.

⁵ David A. Smedes, *Leac pentru sufletele vătămate*, Cluj-Napoca, Editura Discipolul, p. 111.

⁶ Ibidem, p. 109.

⁷ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, București, Editura Viață și Sănătate, 2008, p. 30.

⁸ Ellen White, *Divina vindecare*, București, Editura Viață și Sănătate, 1997, p. 100.

Direcționează 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor adventiste nonprofit.

Conform Legii nr. 571/2003 art. 57 alin. 4 din Codul fiscal, contribuabilii pot direcționa 2% din impozitul anual pentru sponsorizarea organizațiilor nonprofit.

Prin Conferințe, pastori sau de la organul fiscal/oficiul poștal veți obține formularul.

- a. Datele de identificare a contribuabilului, adresă, cod numeric personal.
- b. Suma – suma solicitată a fi virată. În cazul în care nu se completează, va fi calculată de organul fiscal.
- c. Denumire entitate nonprofit, cod fiscal și cod IBAN
- d. Se anexează fișa fiscală a anului anterior. Se trimite prin scrisoare recomandată sau se depune personal la organul fiscal.

Data-limită este 15 mai a.c.

Prezentăm în continuare lista ONG-urilor care sprijină, într-un fel sau altul, proiectele Bisericii.

Numele ONG	Cod Fiscal	Cod IBAN
Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	4752219	RO 39 BRDE 445S V237 2751 4450
Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea – Conferința Banat	5776798	RO 68 RNCB 0015 0492 7245 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – Conferința Moldova	4277072	RO 97 RNCB 0026 0126 6680 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – Conferința Muntenia	4733390	RO 98 RNCB 0074 0292 3624 0001
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea – Conferința Oltenia	4553216	RO 75 RZBR 0000 0600 0046 0472
Conferința Transilvania de Nord	4547087	RO 75 RNCB 0106 0265 9081 0001
Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea – Conferința Transilvania de Sud	8364740	RO 37 RNCB 0193 0159 6750 0001
Asociația susținătorilor Centrului Media Adventist ADRA	9853800	RO 06 BRDE 445S V805 5853 4450
Asociația pentru sănătate, educație și familie	14355291	RO 73 RNCB 0074 0292 1540 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie – filiala Tg. Mureș	12525349	RO 50 BRDE 441S V145 4864 4410
Asociația pentru sănătate, educație și familie – filiala Moldova	15422976	RO 23 RNCB 3660 0004 6121 0001
Asociația pentru sănătate, educație și familie – filiala Oltenia	18522724	RO 42 RNCB 0026 0403 8468 0001
Filiala Muntenia a ASEF	17643477	RO 72 RZBR 0000 0600 0657 9189
Asociația Sola Scriptura	15890683	RO 36 RNCB 0074 0292 2390 0001
Serviciul umanitar pentru penitenciare	14297964	RO 81 BRDE 445S V475 0525 4450
Serviciul umanitar pentru penitenciare – filiala Banat	5108446	RO 13 RNCB 5030 0000 0843 0001
Serviciul umanitar pentru penitenciare – Transilvania Nord	7624613	RO 49 BPOS 0200 2692 001T OL01
Asociația exploratori pentru viitor	8949460	RO53 BTRL 0130 1205 E064 94XX
Asociația Exploratori pentru Viitor – filiala Baia Mare	14027189	RO 59 BRDE 445S V512 2467 4450
Asociația Școala „Mihai Ionescu”	18671564	RO 92 RNCB 0182 0605 1868 0001
Fundația OMEGA	12483090	RO 21 RNCB 0084 0107 6864 0001
Fundația umanitară „Dr. Luca” Bacău	9914800	RO 92 BZBR 0000 0600 0277 7108
AMICUS Iași	14078913	RO 15 RNCB 0026 0308 9377 0001
AMICUS Cluj-Napoca	14032304	RO 57 BRDE 240S V391 3153 2400
AMICUS Craiova	24775110	RO69 BTRL 0130 1205 N604 57XX
	22569300	RO48BRDE170SV34125831700

Această pagină este rezervată pentru a răspunde întrebărilor adresate de cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim, astfel, să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate. Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau curierul@adventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

ZECIUIELI ȘI ZECIME

Florin Lăiu*

Întrebare: Cum trebuie înțeles și aplicat textul din Deuteronomul 14:22-29, în care se spune că zecimea trebuia cheltuită în agape frățești?

Răspuns: Înainte de orice alt demers, să recitim textul, într-o traducere diferită:

22 Să zecuiesti neapărat întreaga recoltă a semănăturii tale, tot ce va produce pământul an după an.

23 Apoi, în locul pe care-l va alege Yahwé, Dumnezeul tău, ca reședință care să-I poarte numele, vei mânca zecimea din grânele tale, din mustul de struguri și din untdelemnul proaspăt, vei mânca, de asemenea, primii născuți ai vitelor tale, mari și mici, ca să înveți să cinstiți întotdeauna pe Yahwé, Dumnezeul tău.

24 Dacă va fi prea lung drumul pentru tine, ca să le poți duce până acolo – în cazul în care locul pe care-l va alege Yahwé, Dumnezeul tău, ca să-I poarte numele, va fi departe – da, când te va binecuvânta Yahwé, Dumnezeul tău,

25 să schimbi în argint aceste produse și, cu argintul legat strâns de mâna ta, să mergi la locul pe care-l va alege Yahwé, Dumnezeul tău,

26 să cumperi cu argintul acela tot ce vei pofti: vite mari și mici, must de struguri și alte băuturi, tot ce vei dori, și să mănânci acolo, înaintea lui Yahwé, Dumnezeul tău, bucurându-te astfel împreună cu toți cei din gospodăria ta.

27 Să nu neglijezi pe leviții care vor locui în cetățile tale, pentru că ei nu au parte de moștenire împreună cu tine.

28 O dată la trei ani, să scoți toată zecimea recoltei tale din anul acela și s-o lași în cetățile tale.

29 Și să vină leviții, care nu au parte de moștenire cu tine, precum și străinii, orfanii și văduvele din cetățile tale, să mănânce și să se sature, ca să te binecuvânteze Yahwé, Dumnezeul tău, în tot lucrul mâinilor tale.

Zecuieli și zecime

Instrucțiunile de mai sus privesc două rânduieli:

1. O zecuire anuală a recoltei, la care se adăugau întâii -născuți ai vitelor, care trebuiau consumate în agape familiale (familia lărgită, plus slavii), în centrul religios al țării, cf. versetelor 22-25. Aceasta este o repetare a instrucțiunii din Deuteronomul 12:6-18 (vezi și 1 Samuel 1:4-5) și urmărea întărirea relațiilor de familie și păstrarea legăturii cu casa lui Dumnezeu. Venirea la templu se asocia astfel în mintea copiilor și chiar a sclavilor, cu memorii plăcute, clipe de bucurie și părtășie.

2. O zecuire trienală, a recoltei din anul al treilea, ale cărei bunuri trebuiau să rămână în localitate și erau destinate leviților și categoriilor defavorizate (străini, orfani și văduve), cf. versetelor 26, 27. Această obligație apare și în Numeri 18:21-32 și este repetată în Deuteronomul 26:12-15, unde se adaugă obligația ca, printre alte lucruri, pentru care israelitul trebuia să dea un raport solemn lui Dumnezeu, că și-a îndeplinit toate datoriiile religioase, să menționeze că a fost credincios în zecimea anului al treilea, că le-a dat leviților și săracilor ce era dator, că nu și-a însușit nimic din ele. După aceea, cerea binecuvântarea lui Dumnezeu.

Dificultatea observată de mulți în acest pasaj este aceea că legea ar fi contradictorie, deoarece în alte paragrafe anterioare se dăduseră instrucțiuni accentuate că zecimea este a Domnului, și că nu putea fi folosită în alt scop, ci adusă preoților la templu. (Lev. 27:30-32; Numeri 18:21-30)

Contradicția însă este numai aparentă, și aceasta din cauza limbajului insuficient de clar, care nu face o distincție explicită între zecimi și folosește termenul definit („zecimea”), ca și cum ar fi una singură, deși chiar din acest pasaj reiese că trebuie să fi fost cel puțin două și, după cum vom vedea, erau chiar mai multe.

Originea zecuielii (politică și religioasă)

Pe lângă zecimea familiei și zecimea săracilor și leviților, menționate mai sus, exista zecimea cuvenită regelui, menționată în 1 Samuel 8:15-17,

care era un obicei universal, din vremuri străvechi, la mai multe popoare. Avraam recunoscuse astfel suzeranitatea lui Malkitsédeq, regele-preot al Ierusalimului străvechi, un canaanit care Îl recunoștea pe adevăratul Dumnezeu (Gen. 14:20). Nu știm cum plătea zecime Isaac, deși știm că toți patriarhii aduceau jertfe și ardere-de-tot lui Dumnezeu. Știm însă că Iacov, sărac și fugăr, care încă nu avea un Dumnezeu personal, s-a adresat Dumnezeului părinților lui, oferindu-se să-I dea zecimea tuturor veniturilor lui, deși nu avea încă niciun venit. (Gen. 28:22)

Iacov L-a rugat pe Dumnezeu să-i facă și lui un rost în viață, și a promis că, dacă Dumnezeu îl va binecuvânta cu adevărat, el îi va da zecimea, Îl va recunoaște ca Rege și Dumnezeu al lui. Nu știm cum anume și-a împlinit Iacov promisiunea, cui și cum dădea datoria promisă, dar știm că Dumnezeu a introdus acest principiu în Israel. Înainte de a exista rege în Israel, care să primească zecime, Dumnezeu a introdus un sistem care, asemenea lui Iacov, Îl recunoștea pe Dumnezeu ca Rege suprem, care-Și avea palatul mai întâi la Șilo, apoi la Ierusalim.

Când evreii au ales o regalitate umană, aceasta a venit cu poveri majorate, deoarece, pe lângă zecimea Domnului (templului, preoților), și pe lângă zecimea săracilor/leviților și zecimea familiei, se adăuga zecimea regelui (1 Samuel 18:15-17), plus alte plocioane și peșceșuri. Iar când regii au început să se închine zeilor străini și să instituie alte temple și sisteme clericale, a apărut o altă zecime, despre care nu știm detalii, și care se aducea „la fiecare trei zile” în templele blestamate de la Betel și Ghilgal. (Amos 4:4; Osea 2:8,9)

Zecimea preoților

Preoții nu sunt menționați în cele două porunci din Deuteronomul 14:22-27. Dar ni se spune că, pe lângă faptul că leviții, de asemenea, trebuiau să-și mănânce zecimile din veniturile lor (care erau zecuieli israelite) înaintea Domnului, la templu, aveau datoria să

dea și ei zecime preoților, casei lui Aaron (Numeri 18:21-32). În Neemia 10:35-39, ni se confirmă că așa se proceda. Această zecime dată preoților era diferită de zecimile de mai sus. Ea era o zecime universală, pe care o dădeau toți (israeliți și leviți) din produsele agricole și din animale. Ea era sacră, închinată lui Dumnezeu (qôdes lîYahwé, Leviticul 27:30-31). Dacă cineva se răzgândea și voia să răscumpere ceva pentru sine, trebuia să adauge o cincime la prețul celui produs (v. 31). Astfel, se descuraja orice tentativă de a deturna ceea ce era închinat Domnului.

Se istorisește în Neemia 12:44; 13:5, 12 că liderii preoțimii și ai templului profanaseră spațiile speciale, sălile din interiorul zidului cetății templului, care erau destinate zecimilor și celorlalte ofrande în natură. În asemenea spații îi făcuseră apartament unui politician al vremii, înscris cu un arhieru al templului. Mulți iudei abia au așteptat un motiv ca să nu-și mai aducă zecimile la casa Domnului. Ca urmare, preoții începeau să-și părăsească slujba, care devenise neconvenabilă.

În aceste împrejurări a venit mesajul ultimului profet vechi-testamentar, Maleahi (3:8-10). Pe de o parte, profetul i-a mustrat pe iudei că „jefuiau” pe Dumnezeu prin reținerea zecimii Lui, amintind că această atitudine îi va ține sub blestem până se pocăiesc. Pe de altă parte, Dumnezeu promitea astfel că, dacă ei își împlinesc cu credință datoria, El îi va binecuvânta cu prisosință. La fel făcuse Ilie și cu văduva din Sarepta. Dă-I mai întâi lui Dumnezeu, prin reprezentantul Lui, chiar dacă este ultima fărâmă, și Dumnezeu promite că făina și untdelemnul se vor înmulți.

Iisus gândea la fel. O văduvă a dat doar doi bănuți la templu, bani care nu aveau nicio valoare. Când Scriptura spune că aceasta era tot ce-i mai rămăsese să trăiască, vrea să spună că nu mai avea cu ce trăi. Nici dacă ar fi reținut acei doi bănuți nu-și rezolva problema. Iisus putea s-o oprească să dea, deoarece banii aceia nu însemnau nimic pentru templu. Sau putea s-o avertizeze că preoțimea de acolo este și așa cam materialistă și coruptă, așa că ar trebui să pună bănuții, mai degrabă, în punga lui Iscariot, pentru săraci...

Nici văduva din Sarepta nu mai putea trăi cu ce-i rămăsese. De aceea, cererea de a-I da lui Dumnezeu chiar și ultimul sfânt, dacă este cazul, nu este cinism sau cruzime, ci un gest de fidelitate și dragoste. Cine nu înțelege aceasta, oricât ar da, rămâne sub blestem. Lui Dumnezeu nimic din ce I-am da nu-I face trebuință. Dar gestul contează în ochii Lui. Dacă El însuși nu are trebuință, slujitorii Lui, care sunt oameni, au nevoie. Regii pământești cereau zecimile (impozitele) oamenilor nu doar pentru ei, ci pentru a-și plăti slujbașii de stat. Regele regilor are nevoie de zecimi nu pentru Sine, ci pentru slujitorii Lui și pentru a proba astfel fidelitatea supușilor. În Antichitate,

semnalul de independență sau revoltă al unei puteri vasale față de o putere suzerană era încetarea trimiterii tributului. (Luca 23:2)

Preoții slujeau doar câteva zile pe an la templu. Ca la toți leviții, cea mai mare parte din timpul și obligația lor era de a fi lideri spirituali (învățători ai Legii, juriști și sftnici, supraveghetori ai ordinii religioase), adevărați pastori și părinți spirituali, în localitățile de reședință. Pentru a asigura astfel atât continuitatea centrului religios al țării, cât și a păstoririi poporului, era strict necesar ca acei slujitori să fie susținuți printr-o contribuție fixată proporțional, universală, regulată și permanentă, cu un caracter sacru. Marile reforme religioase în Israel s-au făcut restaurând sistemul zecimilor și al darurilor. (2 Cronici 31:2-12)

Facem distincție între zecimi și daruri. Toate erau benevole, în sensul că nimeni nu venea să smulgă bunurile din curtea evreului. Dar, în același timp, ele erau datorii, erau obligatorii, nu opționale față de Dumnezeu. Diferența între zecimi și daruri (prinoase, ofrande) era că zecimea era prescrisă cantitativ (a zecea parte), în timp ce mărimea darului (prinosului) era hotărâtă de credincios. La templu nu trebuia să vină nimeni cu mâinile goale înaintea lui Dumnezeu. (Exodul 23:15c; 34:20c; Deut. 16:16)

Practica istorică a zecuielilor multiple

Din motivele arătate mai sus, zecimea folosită de israeliți nu se putea confunda cu aceea datorată regelui, nici cu acelea datorate săracilor, leviților și preoților. Deși nu par să fie clare toate aspectele legale ale acestor instrucțiuni, se vede că era un sistem complex și că zecimea datorată Domnului, destinată leviților și preoților, nu se putea deturna în scopuri personale sau caritabile.

Existența zecimilor multiple este atestată în scrierile iudaice. De exemplu, în cartea lui Tobit (1 Tob. 1:6-8), o apocrifă care se poate citi în orice traducere ortodoxă, catolică și în unele vechi-protestante, se afirmă următoarele:

„Alegam la Ierusalim cu lamura roadelor și a animalelor, cu zecimea vitelor și cu pârga oilor. Le dădeam preoților, fiilor lui Aaron, pentru altar. Leviților, care erau atunci în funcție la Ierusalim, le dădeam zecimea din must, grâu, măslină, rodii și alte roduri. Luam din fiecare produs a doua zecime, timp de șase ani la rând, și mă duceam s-o cheltui la Ierusalim în fiecare an. Dădeam a treia zecime orfanilor, văduvelor și străinilor care trăiesc printre israeliți, le-o aduceam ca dar la fiecare trei ani. O mâncam acolo, credincioși atât prescripțiilor Legii lui Moise, cât și sfaturilor Deborei, bunica noastră.”

O altă sursă iudaică actuală (V. Prager, *Dicționarul enciclopedic de iudaism*, Hasefer 2000,

p. 859-60) confirmă, pe de o parte, faptul că rabinii au avut dificultăți în a înțelege exact și consecvent instrucțiunile mozaice despre zecimi, începând din epoca persană, iar pe de altă parte afirmă existența mai multor zecimi, reflectate și în Talmud. Acestea s-au practicat în timpul existenței templului. De atunci încoace, iudaismul aplică sistemul într-o manieră neregulată și numai în Israel. Dar există și evrei din diaspora care dau o parte din venitul lor (până la o zecime) pentru scopuri caritabile.

Mai zecuiim?

Potrivit Noului Testament, Dumnezeu a menținut principiul zecimii chiar și după desființarea preoției aaronice. S-au desființat doar funcțiile ceremoniale ale slujitorilor sacri, dar nu și funcțiile pastorale, didactice etc. De aceea, când Iisus îi ironiza pe unii farisei că dădeau zecime până și din mentă și virnaț (care nu-i costau), în timp ce erau lipsiți de milă și omenie, El a adăugat: „Pe acestea să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute!” (Mat. 23:23; Luca 11:42; 18:12). De aceea, lucrarea Evangheliei în Biserica apostolică, prin slujitorii ei, cu diferite roluri și harisme, era susținută prin sistemul contribuției sistematice (1 Cor. 9:6-14). Administratorii erau datori să le distribuie slujitorilor Bisericii din aceste contribuții, potrivit cu serviciile făcute. (1 Tim. 5:17,18)

Practica zecimii și a darurilor în Biserica noastră se întemeiază pe principiul contribuției benevole sistematice, existent în Scriptură, dar nu este neapărat o copie exactă a prescripțiilor mozaice. Zecimea și darurile sunt contribuția minimă a fiecărui credincios pentru slujba Împărăției cerului. Celelalte contribuții (pentru categoriile defavorizate) și daruri se fac ocazional.

Pasajul studiat din Deuteronomul 14 nu poate fi interpretat în favoarea deturnării zecimii Domnului pentru scopuri caritabile, după cum era de părere fratele Iscariot (Matei 26:9-11). A lua în serios acest pasaj, ar însemna reglementarea unor zecimi diferite de zecimea Domnului. Dumnezeu a dat Bisericii autoritatea de a se administra în condițiile actuale, potrivit principiilor biblice, potrivit sfaturilor Spiritului Profetiei și potrivit condițiilor și a înțelepciunii date de Dumnezeu. (Matei 10:40; 16:18,19; Evrei 13:17; 3 Ioan 1:9)

Să fim oare necredincioși lui Dumnezeu, căutând pretexte teologice, administrative, politice sau economice? „Dumnezeu iubește pe cel care dă cu bucurie.” (2 Cor. 9:7)

*Lect. univ. drd. la Institutul Teologic Adventist

Aprilie 2011 – www.curieruladventist.ro

Gala Premiilor „Conștiință și Libertate” la prima ediție

În cadrul Galei Premiilor „Conștiință și Libertate”, eveniment organizat la Palatul Parlamentului de Asociația Conștiință și Libertate și Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale din Camera Deputaților, susținătorilor libertății religioase le-au fost recunoscute meritele și implicarea prin decernarea unor premii de excelență.

Printre aceștia se numără: reprezentantul Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale din Camera Deputaților, dl Marius Dugulescu, secretarul de Stat pentru Culte, dl Adrian Lemeni, europarlamentarul Ramona Mănescu, deputatul Iustin Arghir Cionca, deputatul Lucian Riviș-Tipei și deputatul Mircea Lubanovici.

De asemenea, au fost premiate și personalități din afara granițelor, precum Barry W. Bussey – reprezentant oficial al International Religious Liberty Association la Organizația Națiunilor Unite – și Karel Novak – secretar general International Religious Liberty Association (Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă).

Alături de ceilalți invitați a fost prezent și ambasadorul Statelor Unite ale Americii la București, Mark Gitenstein, acesta primind Premiul de Excelență pentru activitățile depuse în promovarea libertății religioase în România, pentru integritatea și obiectivitatea de care a dat dovadă în redactarea rapoartelor anuale cu privire la libertatea religioasă.

Un rol foarte important în apărarea și promovarea libertății religioase, prin emisiuni regulate, l-au avut: Radio Vocea Evangheliei și Centrul Media Adventist (Speranța TV și Radio Vocea Speranței.) Directorii celor două instituții, Cristi Pavel și Valeriu Petrescu, au fost încurajați să ducă mai departe proiectele începute.

Mihaela Miroiu, profesor universitar doctor la SNSPA, și Ben-Oni Ardelean, doctor în științe politice, s-au remarcat în mod special prin publicații cu tematica specifică libertății religioase.

La rândul lor, Bisericile sunt cele mai active în susținerea demersurilor asociației. Președintele Bisericii Adventiste, Teodor Huțanu, și președintele Bisericii Evanghelice, Virgil Achihai, le-au mulțumit celor care activează în domeniul libertății religioase pentru buna colaborare și suportul acordat în aceste demersuri.

Știri

Secretarul general al Asociației Conștiință și Libertate în perioada 1994-2008, Viorel Dima, a atras atenția că lupta pentru libertate religioasă nu s-a terminat. Dumnealui a sugerat în acest sens trei precauții: normarea prea mult a libertății religioase, amestecarea normării libertății religioase cu normarea religiei și acomodarea cu libertatea prin pierderea vigilenței în acest domeniu.

La finalul evenimentului, președintele Asociației Conștiință și Libertate, Nelu Burcea, a subliniat faptul că, uneori, suntem în pericolul de a ne obișnui cu libertatea și nu o mai apreciem. „Generațiile care vin vor schimba idealul libertății, ne vor mulțumi sau ne vor acuza de cât am făcut pentru libertatea religioasă. Fiecare dintre noi putem face ceva: mai întâi schimbând propria mentalitate și apoi fiind mai buni cu cei din jur.”

Gala Premiilor „Conștiință și Libertate” are un caracter anual și urmărește aprecierea publică a persoanelor care s-au implicat în apărarea și promovarea libertății religioase prin activități, inițiative legislative sau acțiuni punctuale importante.

Prima Biserică Adventistă la Cislădie

Pe 12 martie 2011, în orașul Cislădie, județul Sibiu, a avut loc inaugurarea și consacrarea lăcașului de închinare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Credincioșii adventiști din zonă s-au bucurat de prima zi de primăvară, dar și de prima Biserică Adventistă din localitate. La eveniment a participat și pastorul Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, care a declarat că „în orașul Cislădie, credincioșii adventiști vor contribui la binele cetății în așteptarea revenirii Domnului Isus Hristos”.

Un mesaj important a fost transmis de către primarul Johann Krech, acesta îi urează „trăinicie și doar bine Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”. Mesajul din partea lui Dumnezeu a fost susținut de către pastorul Eduard Călugăru, trezorierul Bisericii Adventiste din România, iar consacrarea a fost coordonată de către pastorii: Lucian Cristescu, Szasz Ernest, Horea Tămășan și Eduard Cristea.

Biserica Băneasa – un „Proiect pentru sufletul tău”

Reprezentanții Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România au aprobat recent înființarea unei grupe de studiu, care se va întâlni la sediul Uniunii de Conferințe. Este un prim pas în implicarea mai activă în zonă, cu scopul de a răspunde nevoilor spirituale și sociale ale oamenilor. Proiectul se dorește a fi un loc de întâlnire pentru membri, dar și pentru cei care intră în contact cu Biserica Adventistă prin domeniul internetului.

Programul, care se va desfășura în fiecare sâmbătă după-amiază, va fi alcătuit în prima parte de muzică, susținută de grupuri vocale, soliști sau instrumentiști, urmând ca, la final, mesajul spiritual să fie prezentat prin rotație de către reprezentanții Bisericii.

Prima întâlnire a debutat pe 19 martie, iar interesul oamenilor a fost destul de mare, în sală au fost prezente peste 60 de persoane, iar pe internet media, pe minut, a

fost de aproximativ 20 de vizualizări. În prima săptămână de la lansare, peste 500 vizitatori unici au accesat www.BisericaBaneasa.ro, iar pe [facebook.com/BisericaBaneasa](https://www.facebook.com/BisericaBaneasa) 110 promovează zilnic mesaje postate.

*****

Conferința pe tema libertății religioase, care a avut loc luna trecută în Iordania, reprezintă un pas istoric spre dialog în Islam.

Simpozionul Teaching Respect for Religions (Predând respectul pentru religii) a reunit academicieni, reprezentanți politici și experți juridici în cadrul Colegiului Amman al Universității Al-Balqa, pe data de 1 martie. Evenimentul a marcat doar a doua ocazie în care International Religious Liberty Association (IRLA, Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă) s-a întâlnit în Orientul Mijlociu, în cei 119 ani de existență.

Organizată în 1893 de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, IRLA este cea mai veche asociație dedicată libertății de conștiință pentru oameni având orice credință sau convingere.

Simpozionul a fost organizat în cooperare cu Arab Bridge Center for Human Rights, o organizație nonguvernamentală înființată de fostul judecător iordanian Amjad B. Shammout. Acesta a reunit experți IRLA, oameni de știință și imami islamici, responsabili pentru aplicarea legii iordaniene, lideri de tineret și membri ai comunității diplomatice. Premierul iordanian, Marouf Suleiman al-Bakhit, a susținut evenimentul, fiind reprezentat de Jiryis Samawy, secretar-general al Ministerului Culturii.

Delbert Baker, unul dintre vicepreședinții Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial și vicepreședinte al IRLA, le-a vorbit celor prezenți despre respect și libertate – principii pe care le consideră valoroase atât Islamul, cât și lumea iudeo-creștină. Cu toate acestea, a spus el, frecvent apare un decalaj între teorie și practică. El a provocat publicul să analizeze dacă aceste principii influențează modul în care ei interacționează cu oamenii.

Prezentând lucrarea sa *Dincolo de toleranță*, coordonatorul IRLA pentru Relații Interconfesionale, Bill Johnsson, a definit diferența dintre respect și toleranță. „Respectul afirmă în mod activ dreptul unui individ la libertatea religioasă, în timp ce toleranța poate implica o reticență de a accepta opiniile religioase ale celorlalți”, a spus el.

Potrivit lui Bill Johnsson, Iordania a oferit o locație ideală pentru simpozion, având în vedere reputația sa ca „o națiune islamică moderată ce modelează deschidere, toleranță și respingerea violenței”. B. Johnsson a contribuit la facilitarea unei întâlniri la un nivel mai mic a experților în libertate religioasă ce a avut loc în Amman, anul trecut, și care, spune el, a ajutat pentru a deschide calea pentru acest eveniment.

Rubrică realizată de **Adrian Dobre**, Departamentul Comunicare, Uniunea Română

Lecția de muzică

Roxana Lupu

Mălina își infundase în pumni obrăjorii ca merele proaspete care se lăfăiau pe crengile copacilor din livada bunicului și nu-i păsa de nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei. Iarba de la picioarele ei, fără povești sau giumbușlucuri, părea că îi captase toată atenția. Numai că, dacă te uitai mai bine, îți dădeai seama că nu era vorba de nicio atenție. Încrețiturile de pe fruntea ei, ochii mari și umezi și lacrimile care băteau grăbite în porțile pleoapelor erau martori muți ai unei dureri uriașe.

Aproape că nu băgă de seamă că pe banca suferinței ei se așeză domnul Ionescu, profesorul de pian de la liceul de muzică din oraș. Și de ce ar fi observat? Oricum nu îl cunoștea. Pentru ea era numai un om mare cu ochelari fumurii. Fetița continuă să-și verse amarul asupra ierbii care se bucura astfel de puțină răcoare după arșița zilei. Un suspin scăpat din strânsimea pumnilor ei deschise conversația celor doi ocupanți ai băncii.

– Vaaaai, o persoană supărată! se auzi vocea blândă și melodioasă a domnului Ionescu. Cine să fie atât de trist într-o seară liniștită de vară?

Mălina ar fi întemnițat în pumnișori toate cuvintele care abia așteptau să se elibereze, dacă blândețea glasului nu ar fi pătruns până în cotloanele întunecate ale supărării ei.

– Cum să nu fi supărată când toate lucrurile merg pe dos. Nimic nu îmi iese! Nu sunt bună de nimic! Nu o să reușesc niciodată! E prea mult! Eu mă chinui de o lună cu piesa aceea de Mozart, iar Alexia a învățat-o în două zile. Și, oricum, pe ea au aplaudat-o mai mult decât pe mine. E corect așa ceva? Vi se pare corect?

– Înțeleg că ești o fetiță foarte necăjită din cauza muzicii? Să știi că și eu cânt, așa că putem vorbi despre problema ta ca doi cunosători.

– Da, la ce cântați? La pian, ca mine? întrebă cu ciudă fetița cu obraji purpurii.

– Da, chiar la pian. Dar povestește-mi ce e atât de imposibil și de dureros, încât să faci o fetiță ca tine să suspine? întrebă colegul ei de bancă, privind drept înainte.

– Pianul! exclamă fetița. Eu mă gândeam că se cântă mult mai ușor la pian, că atunci când pui mâinile pe clape, din degetele tale trebuie să curgă sonate și simfonii, și alte compoziții, fără nici cel mai mic efort. Când am început lecțiile, am aflat că trebuie mai întâi să învăț să stau dreaptă pe scaun, să îmi rotunjesc mâinile ca și când aș ține în ele o minge, să nu îndoii degetele, să nu ating clapele cu unghiile... Și câte și

mai câte... Nu mai vreau să cânt la pian! Poate e mai ușor la... vioară? gândi cu voce tare Mălina. Acolo doar plimbi un arcuș pe coarde. Sau la chitară... Ce poate fi atât de complicat să ciupești niște coarde?!

– Ei, dragă fetiță, nu e chiar așa! Fiecare lucru pe care vrei să îl înveți cere un anumit sacrificiu. Adică pentru orice trebuie să depui un efort, mai mare sau mai mic. Știi cât de greu mi-a fost mie să învăț să cânt la pian? Îmi era mult mai greu decât celorlalți copii. A trebuit să repet, și să repet ore în șir. Până când mâinile mi s-au deprins cu clapele, spatele, cu spătarul scaunului, auzul, cu sunetele pianului... Și mie mi-a trecut prin cap să renunț, dar nu m-am dat bătut; am alungat gândurile negre și așa am reușit să învăț foarte bine, încât am devenit chiar profesor de pian.

Fetița ridică ochii spre domnul de lângă ea. Deci nu e singura căreia îi este greu?! Lui i-a fost mai greu decât ei! Oare de ce?

– Totul e să perseverezi! adăugă cel care parcă ajunsese pe banca din parc special pentru ea. Adică să nu te dai bătută, să nu renunți. Numai așa vei reuși. Dacă renunți o dată, îți va fi mult mai ușor să renunți a doua oară și a treia oară... A! Și nu te compara cu alții. Poate Alexia învață mai ușor, dar asta nu înseamnă că tu nu poți. Poți! Dacă vrei și dacă te lupți până la capăt! zise domnul Ionescu atingând ușor ceasul de la mână. Trebuie să pleci acum, fetiță dragă! Poate ne mai întâlnim! Cu zâmbete, nu cu suspine! Noapte bună!

Domnul Ionescu se ridică. Mălina își ridică ochii ca să îl conducă. Rămase fără cuvinte când observă bastonul special din mâna domnului Ionescu, baston de care se foloseau, de obicei, nevăzătorii. Și ochelarii fumurii... Și dificultățile în învățare despre care povestea, mai mari decât în cazul altora. Acum înțelegea. Și ea o să reușească!!! Tocmai învățase cea mai prețioasă lecție de muzică.

SĂ-L CUNOSC PE... EL, PE DOMNUL HRISTOS

Dumitru Popa*

Medicul și evanghelistul Luca ne spune, în Evanghelia ce-i poartă numele, că noroadale ascultau cu luare-aminte și cu mult interes propovăduirea lui Ioan Botezătorul, cel care nu și-a arogat vreodată titlul de „învățător al legii” și nici chiar de „profet”.

El, Ioan, mărturisea despre sine că nu era vrednic nici să se plece ca să dezlege „cureaua încălțămintelor” Domnului Hristos, mărturisind în mod public că „trebuie ca El”, Domnul Hristos „să crească”, iar el, Ioan, „să se micșoreze”, să rămână umilul și credinciosul slujitor al lui Dumnezeu.

Credințioșia și renegarea de sine l-au caracterizat pe acest solitar slujitor al Celui Preaînalt, despre care Domnul Hristos personal a declarat: „Vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu este niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul.” (Luca 7:28)

Și el, Ioan – prototipul Bisericii lui Dumnezeu de astăzi, Biserică chemată să pregătească calea înaintea revenirii Domnului Hristos – și-a adus la îndeplinire lucrarea chemării lui cu un spirit umil și cu jertfire de sine, propovăduind cu sfântă îndrăzneală și curaj „botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor, după cum este scris în cartea cuvintelor prorocului Isaia: «Iată glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările.»” (Luca 3:3,4)

Ioan și-a adus la îndeplinire cu credințioșie, umilință și renegare de sine lucrarea apostolatului său, punctul de apogeu al misiunii vieții și chemării sale fiind atunci când, văzându-l pe Domnul Hristos venind la el, la Iordan, ca să fie botezat, a rostit plin de o sinceră și puternică transfigurare: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”

Apoi, având conștiința împlinirii lucrării la care a fost chemat, și-a plecat în liniște capul sub securea călăului.

Ce lecție pentru noi cei de astăzi, chemați a vesti cu temere de Dumnezeu, cu umilință și renegare de sine întreita solie îngerească generației timpului în care trăim.

Apostolul Pavel, în ciuda celor două „doctorate” ale sale (de la Tars și Ierusalim), după experiența de la porțile Damascului a ținut să declare faptul că „pentru El”, pentru Domnul Hristos, socotea totul „ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Filip. 3:8), căci, spunea el „pentru mine a trăi este Hristos”. (Filip. 1:21)

Declarația aceasta exprimă experiența vieții lui de slujitor și apostol al neevreilor și înseamnă:

- Să-L cunoști pe Domnul Hristos prin trăirea unei vieți practice de credință, El, Domnul Hristos, fiind realmente – pentru tine și experiența ta spirituală – nădejdea slavei. (Filip. 3:8; Col. 1:27)

- În experiența ta creștină să ajungi să ai gândul, dispoziția umilă și gata de jertfă a Domnului Hristos. (Filip. 2:5-11)

- Să te bucuri de puterea necesară luptei credinței, bucurie ce vine prin rămânerea în Hristos, astfel încât să poți spune împreună cu apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește.” (Filip. 4:13)

- Îmbrăcat fiind cu neprihănirea Domnului Hristos, să poți vesti cu putere și curaj sfânt numai Evanghelia mântuirii prin Domnul Hristos.

- Să trăiești și să faci totul numai pentru slava Lui (2 Cor. 5:15). Atunci, și numai atunci, „a muri este un

câștig” (Filip. 1:21). Asemenea lui Ioan Botezătorul, și apostolul Pavel își încheie lucrarea slujirii și a vieții sale sub securea călăului.

- Și astăzi este nevoie ca slujitorii lui Dumnezeu să facă apostolat, căci se simte nevoia unei astfel de lucrări în Biserică.

- Și astăzi este imperios necesar să rămânem la credința „dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3), la vechile semne de hotar.

- Și astăzi este de dorit și necesar să ne opunem teologiei liberale și să nu coborâm Cuvântul lui Dumnezeu de pe pilonii adevărului veșnic.

Profetesa Domnului ne atrage atenția asupra faptului că „religia practică este cunoscută și trăită numai de puțini..., că trăim într-un timp deosebit de solemn, când numai puțini dintre cei care susțin că sunt de partea adevărului vor fi sfințiți prin acest adevăr.” (*Mărturii*, vol. 1, p. 624, în orig.; *Selected Messages*, vol. 1, p. 248)

Să nu uităm că „tot ceea ce a fost scris, a fost scris pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10:11). De la noi toți, Dumnezeu așteaptă să reflectăm zilnic mai mult și tot mai bine, în viața și activitatea noastră, caracterul moral al Domnului Hristos. Să spunem și noi cu hotărâre și încredere în ajutorul divin: „Aici stăm, nu putem altfel. Așa să ne ajute Dumnezeu!”

* Președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România între anii 1973 și 1990

SEMNELE timpului

Gândește mai departe

Același mesaj,
o altă prezentare.

www.semneletimpului.ro

6.000 de exemplare,
tiraj lunar

25.000 de vizitatori unici
pe site, lunar